ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα) της 15ης Δεκεμβρίου 1999 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-33/98 και T-34/98,

Petrotub SA, εταιρία ρουμανικού δικαίου, με έδρα τη Roman (Ρουμανία),

και

Republica SA, εταιρία ρουμανικού δικαίου, με έδρα το Βουκουρέστι (Ρουμανία),

εκπροσωπούμενες από τον Alfred L. Merckx, δικηγόρο Βρυξελλών, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο το δικηγορικό γραφείο των Duro & Lorang, 4 boulevard Royal,

προσφεύγουσες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπουμένου από τον Stephan Marquardt, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Hans-Jürgen Rabe, δικηγόρο Αμβούργου, και τον Georg M. Berrisch, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Alessandro Morbilli, γενικό διευθυντή της διευθύνσεως νομικών υποθέσεων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, 100, boulevard Konrad Adenauer,

καθού,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

υποστηριζομένου από την

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένη από τους Nicholas Khan και Viktor Kreuschitz, μέλη της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

παρεμβαίνουσα,

που έχει ως αντικείμενο προσφυγή με την οποία ζητείται η ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 2320/97 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1997, για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ουγγαρίας, Πολωνίας, Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας, για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1189/93 και για την [περάτωση] της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές καταγωγής Δημοκρατίας της Κροατίας (ΕΕ L 322, σ. 1), στον βαθμό που ο κανονισμός αυτός αφορά τις προσφεύγουσες,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ
ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Potocki, Πρόεδρο, K. Lenaerts, C. W. Bellamy, J. Azizi και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: B. Pastor, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 7ης Ιουλίου 1999,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά της διαφοράς

1 Κατόπιν καταγγελίας που κατέθεσε η επιτροπή για την προστασία της βιομηχανίας σωλήνων χωρίς συγκόλληση από χάλυβα της Ευρωπαϊκής Ενώσεως τον Ιούλιο του 1996, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του κανονισμού (ΕΚ) 384/96 του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 1995, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας (ΕΕ 1996, L 56, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό (ΕΚ) 2331/96 του Συμβουλίου, της 2ας Δεκεμβρίου 1996 (ΕΕ L 317, σ. 1, στο εξής: βασικός κανονισμός), δημοσίευσε, στις 31 Αυγούστου 1996, γνώμη για να κινηθεί η διαδικασία αντιντάμπινγκ όσον αφορά τις εισαγωγές εντός της Κοινότητας ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρέγγραφο και Σλοβακίας (ΕΕ C 253, σ. 26).

2 Με γνώμη που δημοσιεύθηκε αυθημερόν, η Επιτροπή ανήγγειλε την έναρξη ενδιάμεσης επανεξέτασης των μέτρων αντιντάμπινγκ που ισχύουν στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ουγγαρίας, Πολωνίας και Δημοκρατίας της Κροατίας (ΕΕ C 253, σ. 25). Αυτή η έρευνα ενδιάμεσης επανεξέτασης διενεργήθηκε παράλληλα με την ανωτέρω έρευνα, που είναι εν προκειμένω αντικείμενο της παρούσας υποθέσεως.

3 Με έγγραφο της 6ης Σεπτεμβρίου 1996, η Επιτροπή ενημέρωσε το συμβούλιο σύνδεσης που ιδρύθηκε με την ευρωπαϊκή συμφωνία μεταξύ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και των κρατών μελών τους, αφενός, και της Ρουμανίας, αφετέρου (ΕΕ 1994, L 357, σ. 1, στο εξής: ευρωπαϊκή συμφωνία).

4 Οι εταιρίες Petrotub SA (στο εξής: Petrotub) και Republica SA (στο εξής: Republica), με έδρα στη Ρουμανία, παράγουν και εξάγουν σωλήνες χωρίς συγκόλληση.

5 Στις 9 Οκτωβρίου 1996, εντός της ταχθείσας από την Επιτροπή προθεσμίας, απέστειλαν το ερωτηματολόγιο που αυτή του είχε απευθύνει στο πλαίσιο της έρευνας αντιντάμπινγκ και υπέβαλαν γραπτή αίτηση με την οποία της ζητούσαν να ακουστούν και να ενημερωθούν τόσο προσωρινώς όσο και οριστικώς σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφοι 1 και 2, του βασικού κανονισμού.

6 Στις 12 Νοεμβρίου 1996, οι εταιρίες αυτές ακούστηκαν από την Επιτροπή.

7 Στις 10 Οκτωβρίου 1996, η επίδικη διαδικασία αντιντάμπινγκ αποτέλεσε το αντικείμενο συζητήσεων κατά τη συνεδρίαση της επιτροπής σύνδεσης, που επικουρεί, σύμφωνα με το άρθρο 110 της ευρωπαϊκής συμφωνίας, το συμβούλιο σύνδεσης.

8 Η Επιτροπή πραγματοποίησε έλεγχο στις εγκαταστάσεις της Petrotub, στις 3 και 5 Δεκεμβρίου 1996, και στις εγκαταστάσεις της Republica, στις 6 και 7 Δεκεμβρίου 1996.

9 Με επιστολές της 17ης Μαρτίου 1997, η Petrotub και η Republica ζήτησαν από την Επιτροπή, στην περίπτωση κατά την οποία φρονούσε ότι βρισκόταν ενώπιον ντάμπινγκ, να υποβάλει πάραυτα το ζήτημα στο συμβούλιο σύνδεσης προκειμένου να εξευρεθεί λύση αποδεκτή και από τα δύο μέρη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 34, παράγραφος 2, της συμφωνίας αυτής. Με τηλεομοιοτυπία της 19ης Μαρτίου 1997, η Επιτροπή απάντησε ότι η εν λόγω διαδικασία αντιντάμπινγκ αποτέλεσε αντικείμενο συζητήσεων κατά τη συνεδρίαση της 10ης Οκτωβρίου 1996 της επιτροπής σύνδεσης,

κατάέγγραφοκεια της οποίας επισημάνθηκε ότι έναντι της Ρουμανίας είχαν τηρηθεί όλες οι διαδικαστικές απαιτήσεις. Τόνιζε επίσης ότι η αίτηση των προσφευγουσών δεν ήταν παραδεκτή και ότι έπρεπε να υποβληθεί από τις ρουμανικές αρχές.

10 Στις 14 Απριλίου 1997, η Ρουμανική Κυβέρνηση απέστειλε στην Επιτροπή «ρηματική διακοίνωση», με την οποία ζητούσε, αν έκρινε ότι βρίσκεται ενώπιον ντάμπινγκ, να παραπέμψει το ζήτημα στο συμβούλιο σύνδεσης προκειμένου να εξευρεθεί λύση αποδεκτή και από τα δύο μέρη.

11 Με έγγραφο της 22ας Μαΐου 1997, η Επιτροπή ενημέρωσε το συμβούλιο σύνδεσης για την απόφασή της να επιβάλει προσωρινούς δασμούς αντιντάμπινγκ. Το κάλεσε να προτείνει την ανάληψη δεσμεύσεων ή να ζητήσει διαβουλεύσεις για ζητήματα που αφορούν τη διαδικασία αυτή, εντός προθεσμίας 10 ημερών από τη δημοσίευση του προσωρινού κανονισμού, προκειμένου να επιτευχθεί μια οριστική λύση αποδεκτή από όλα τα μέρη.

12 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 981/97, της 29ης Μαΐου 1997, για την επιβολή προσωρινών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας (ΕΕ L 141, σ. 36, στο εξής: προσωρινός κανονισμός), η Επιτροπή επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ ύψους 10,8 % στα οικεία προϊόντα που υπάγονταν στους κωδικούς NC 7304 10 10, 7304 10 30, 7304 39 93 της Συνδυασμένης Ονοματολογίας της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, τα οποία κατασκευάζονται και εξάγονται από την Petrotub και τη Republica.

13 Στις 2 Ιουνίου 1997, η Επιτροπή ενημέρωσε τις εταιρίες αυτές για τα πραγματικά περιστατικά και τις ουσιώδεις εκτιμήσεις βάσει των οποίων επιβλήθηκαν προσωρινοί δασμοί επί των εξαγωγών τους προς την Κοινότητα (στο εξής: προσωρινή γνωστοποίηση).

14 Την 1η Ιουλίου 1997, η Petrotub και η Republica υπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις για το ντάμπινγκ (στο εξής: προσωρινές παρατηρήσεις σχετικά με το ντάμπινγκ) και για τη ζημία (στο εξής: προσωρινές παρατηρήσεις σχετικά με τη ζημία).

15 Την 9η Ιουλίου 1997, οι εταιρίες αυτές άσκησαν το δικαίωμα ακροάσεως ενώπιον των υπηρεσιών της Επιτροπής και υπέβαλαν αντιστοίχως, κατά τη διάρκεια της ακροάσεως, γραπτή περίληψη της επιχειρηματολογίας τους σχετικά με το ντάμπινγκ και τη ζημία (στο εξής: περίληψη της επιχειρηματολογίας σχετικά με το ντάμπινγκ και περίληψη της επιχειρηματολογίας σχετικά με τη ζημία).

16 Στις 19 Αυγούστου 1997, η Επιτροπή τιέγγραφωσε εγγράφως για την πρόθεσή της να συστήσει την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ ύψους 9,8 % επί των εξαγωγών τους προς την Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Οι ανακοινώσεις αυτές περιείχαν ένα παράρτημα 1 που περιελάμβανε τις οριστικές διαπιστώσεις σχετικά με το ντάμπινγκ, ένα παράρτημα 2 με τις οριστικές διαπιστώσεις σχετικά με τη ζημία και ένα παράρτημα 3 που απαριθμούσε τα ουσιώδη σημεία που έπρεπε να συμπεριληφθούν σε ενδεχόμενη ανάληψη δέσμευσης για τον τερματισμό του ντάμπινγκ (στο εξής: οριστικές γνωστοποιήσεις).

17 Με έγγραφο της 21ης Αυγούστου 1997, η Επιτροπή διαβίβασε τις οριστικές ανακοινώσεις στο συμβούλιο σύνδεσης και το πληροφόρησε ότι αυτές είχαν διαβιβαστεί στις ρουμανικές αρχές.

18 Κατά τη διάρκεια μιας συνεδρίασης, στις 4 Σεπτεμβρίου 1997, η Επιτροπή υπογράμμισε στην Petrotub και στη Republica ότι μπορούσαν να γίνουν δεκτές δεσμεύσεις σχετικά με την ένδειξη των τιμών που επισυνάπτεται στο παράρτημα III της οριστικής ανακοίνωσης και σχετικά με τον μέγιστο όγκο εισαγωγών με δασμολογική απαλλαγή.

19 Στις 5 Σεπτεμβρίου 1997, η Petrotub και η Republica υπέβαλαν γραπτές παρατηρήσεις επί των οριστικών διαπιστώσεων σχετικά με το ντάμπινγκ και τη ζημία (στο

εξής: οριστικές παρατηρήσεις επί της ζημίας). Αυθημερόν, υπέβαλαν στην Επιτροπή πρόταση δεσμεύσεων σχετικά με τις τιμές.

20 Κατά τη διάρκεια συνεδριάσεως που πραγματοποιήθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1997, η Επιτροπή τόνισε ότι η μόνη αποδεκτή μορφή δέσμευσης συνεπαγόταν τον καθορισμό ενός όγκου εισαγωγών με δασμολογική απαλλαγή, υποκειμένου σε τιμοκατάλογο. Οι ποσότητες οι οποίες θα μπορούσαν να απαλλαγούν από δασμούς αντιντάμπινγκ θα ανέρχονταν σε 9 000 τόνους για την Petrotub και σε 2 000 τόνους για τη Republica. Οι εξαγωγές των εταιριών αυτών που θα υπερέβαιναν τις ποσότητες αυτές θα πλήττονταν με δασμό αντιντάμπινγκ 9,8 %.

21 Κατόπιν ανταλλαγής περαιτέρω αλληλογραφίας με την Επιτροπή, η Petrotub, με επιστολή της 30ής Σεπτεμβρίου 1997, και η Republica, με επιστολή της 27ης Οκτωβρίου 1997, παρέσχαν τις δεσμεύσεις που τους είχαν ζητηθεί κατά τη συνεδρίαση της 12ης Σεπτεμβρίου 1997.

22 Στις 24 Οκτωβρίου 1997, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 97/790/ΕΚ για την αποδοχή ανάληψης δεσμεύσεων που προτάθηκαν στο πλαίσιο διαδικασιών αντιντάμπινγκ σχετικά με τις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ουγγαρίας, Πολωνίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας και για την ανάκληση της απόφασης 93/260/ΕΟΚ (ΕΕ L 322, σ. 63).

23 Με τον κανονισμό (ΕΚ) 2320/97 του Συμβουλίου, της 17ης Νοεμβρίου 1997, για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ορισμένων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα, καταγωγής Ουγγαρίας, Πολωνίας, Ρωσίας, Τσεχικής Δημοκρατίας, Ρουμανίας και Σλοβακικής Δημοκρατίας, για την κατάργηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 1189/93 και για την [περάτωση] της διαδικασίας όσον αφορά τις εισαγωγές καταγωγής Δημοκρατίας της Κροατίας (ΕΕ

L 322, σ. 1, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός), το Συμβούλιο επέβαλε δασμούς αντιντάμπινγκ ύψους 9,8 % εις βάρος των εταιριών Petrotub και Republica (άρθρο 1).

24 Το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού, σε συνδυασμό με το παράρτημά του, απαλλάσσει από τους δασμούς αντιντάμπινγκ του άρθρου 1 τις εισαγωγές προϊόντων που κατασκευάζουν και εξάγουν προς την Κοινότητα η Petrotub και η Republica, στο πλαίσιο και κατά τους όρους των αναληφθεισών υποχρεώσεων που πρότειναν [οι εταιρίες αυτές], εντός των ορίων του όγκου εισαγωγών με δασμολογική απαλλαγή που επέτρεψε η Επιτροπή δυνάμει των αναληφθεισών υποχρεώσεων που έγιναν δεκτές.

Διαδικασία

25 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Φεβρουαρίου 1998, η Petrotub και η Republica άσκησαν τις παρούσες προσφυγές, που πρωτοκολλήθηκαν με αριθμούς Τ-33/98 και Τ-34/98 αντιστοίχως.

26 Με διάταξη της 3ης Δεκεμβρίου 1998, ο πρόεδρος του δεύτερου πενταμελούς τμήματος επέτρεψε στην Επιτροπή να παρέμβει προς υποστήριξη των αιτημάτων της καθής. Ωστόσο, η Επιτροπή δεν κατέθεσε γραπτές παρατηρήσεις.

27 Με διάταξη της 31ης Μαΐου 1999, ο πρόεδρος του δεύτερου πενταμελούς τμήματος διέταξε, αφού άκουσε τους διαδίκους, την συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-33/98 και Τ-34/98 προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

28 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (δεύτερο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας, ζήτησε από την καθής να απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

29 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη δημόσια συνεδρίαση της 7ης Ιουλίου 1999.

Αιτήματα των διαδίκων

30 Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει το άρθρο 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού στο μέτρο που τις αφορά·

— να ακυρώσει το άρθρο 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού στο μέτρο που τις αφορά, εφόσον το άρθρο αυτό περιέχει όρους που παρανόμως επιβάλλονται στις εισαγωγές των προσφευγουσών προκειμένου να μπορούν να δικαιούνται της απαλλαγής από τους δασμούς αντιντάμπινγκ·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

31 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει τις προσφυγές·

— να καταδικάσει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.

32 Με τηλεομοιοτυπία της 6ης Ιουλίου 1999, που επιβεβαιώθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγουσες παραιτήθηκαν από το αίτημά τους περί ακυρώσεως του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού. Ενέμειναν στα λοιπά αιτήματά τους σχετικά, μεταξύ άλλων, με τα δικαστικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων αυτών που αφορούν το αίτημα ακυρώσεως του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

33 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η καθής ζήτησε την καταδίκη των προσφευγουσών στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Επί της ουσίας

34 Οι έξι λόγοι ακυρώσεως που προβάλλουν είτε αμφότερες οι προσφεύγουσες είτε αποκλειστικά η μία εξ αυτών προς στήριξη της προσφυγής περί ακυρώσεως του άρθρου 1 του προσβαλλόμενου κανονισμού αντλούνται αντιστοίχως από την παράβαση του άρθρου 34 της ευρωπαϊκής συμφωνίας και από την έλλειψη αιτιολογίας όσον αφορά την εφαρμογή εν προκειμένω των δικονομικών κανόνων που προβλέπει το άρθρο αυτό, από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού κατά τον καθορισμό του

περιθωρίου ντάμπινγκ, από την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφοι 2 και 5 έως 7, του βασικού κανονισμού κατά τον καθορισμό υπάρξεως ζημίας και, τέλος, από την παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και της προσβολής του δικαιώματος ακροάσεως καθώς από την ανεπαρκή αιτιολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού στο σημείο αυτό.

I — *Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 34 της ευρωπαϊκής συμφωνίας και από την έλλειψη αιτιολογίας*

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

35 Κατά τις προσφεύγουσες, το άρθρο 34, παράγραφος 3, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμφωνίας προσθέτει δύο όρους στην εξουσία των κοινοτικών οργάνων όταν επιβάλλουν μέτρα αντιντάμπινγκ έναντι ρουμανικών εταιριών.

36 Πρώτον, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη να ενημερώνει αμέσως το συμβούλιο σύνδεσης για την κίνηση της διαδικασίας αντιντάμπινγκ. Οι προσφεύγουσες παραδέχονται ότι εν προκειμένω, λαμβάνοντας υπόψη την έκτη αιτιολογική σκέψη του κανονισμού, η Επιτροπή εκπλήρωσε αυτή την πρώτη υποχρέωσή της.

37 Δεύτερον, η Επιτροπή είναι υποχρεωμένη, αφού διαπιστώσει την ύπαρξη ντάμπινγκ, στο πλαίσιο της προκαταρκτικής εξετάσεως που καταλήγει στην επιβολή προσωρινών δασμών, να παραπέμψει την υπόθεση στην επιτροπή σύνδεσης προκειμένου να της παράσχει την ευκαιρία να ρυθμίσει τη διαφορά εντός προθεσμίας τριάντα ημερών. Πράγματι, μόνον κατά το στάδιο αυτό της διαδικασίας εκδηλώνεται η αναγκαιότητα εξευρέσεως μιας λύσεως εντός του συμβουλίου σύνδεσης. Πριν από

αυτό, η ύπαρξη ντάμπινγκ συνιστά έναν απλό ισχυρισμό των επιχειρήσεων που υποβάλλουν καταγγελία, τον οποίο η Επιτροπή μπορεί να απορρίψει στο τέλος της έρευνάς της.

38 Η ερμηνεία αυτή επιβεβαιώνεται από το κείμενο του άρθρου 34, παράγραφος 3, το οποίο, στα στοιχεία β'και δ', κάνει μια διάκριση μεταξύ, αφενός, ενημέρωσης του συμβουλίου σύνδεσης και, αφετέρου, παραπομπής της υποθέσεως στο συμβούλιο σύνδεσης και προηγουμένου ελέγχου από αυτό (διάταξη του προέδρου του Πρωτοδικείου της 26ης Αυγούστου 1996, T-75/96 R, Söktas κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-859, σκέψεις 23 έως 25). Το άρθρο 34, παράγραφος 3, στοιχείο δ', της ευρωπαϊκής συμφωνίας προβλέπει μια και μοναδική εξαίρεση στη διττή αυτή υποχρέωση της Επιτροπής εάν εξαιρετικές συνθήκες που απαιτούν άμεση δράση αποκλείουν την εκ των προτέρων ενημέρωση ή εξέταση.

39 Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της καθής, οι δικονομικές διατάξεις του άρθρου 34, παράγραφος 3, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμφωνίας παράγουν άμεσο αποτέλεσμα, σύμφωνα με τα κριτήρια που έχει ορίσει το Δικαστήριο με την απόφασή του της 26ης Αυγούστου 1982, 104/81, Hauptzollamt Mainz κατά Kupferberg (Συλλογή 1982, σ. 3641, σκέψεις 22 και 23).

40 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η διαδικασία κινήθηκε στις 31 Αυγούστου 1996 και ότι οι προσωρινοί δασμοί έπρεπε να επιβληθούν το αργότερο εννέα μήνες από την ημερομηνία αυτή, βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, η Επιτροπή έπρεπε να παραπέμψει την υπόθεση στο συμβούλιο σύνδεσης το αργότερο στις 30 Απριλίου 1997, πέγγραφοου να αφήσει στα μέρη διάστημα τριάντα ημερών για να καταλήξουν σε μια δμερή λύση, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 34, παράγραφος 3, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμφωνίας.

41 Πάντως, εν προκειμένω, παρά την αίτηση των προσφευγουσών στις 17 Μαρτίου 1997 και τη ρηματική διακοίνωση των ρουμανικών αρχών στις 14 Απριλίου 1997 (ανωτέρω σκέψεις 9 και 10), η Επιτροπή δεν παρέπεμψε το ζήτημα εντος της

προβλεπομένης προθεσμίας στο συμβούλιο σύνδεσης προτού επιβάλλει προσωρινούς δασμούς αντιντάμπινγκ. Περιορίστηκε να το ενημερώσει, με έγγραφο της 22ας Μαΐου 1997, για την απόφασή της που έλαβε στις 21 Μαΐου 1997 να επιβάλλει τους δασμούς αυτούς. Η παράλειψη αυτή συνεπάγεται την έλλειψη νομιμότητας όχι μόνον του προσωρινού κανονισμού, αλλά και του προσβαλλόμενου κανονισμού.

42 Επιπλέον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος, στον βαθμό που δεν περιέχει ουδεμία δικαιολογία, κυρίως στην έκτη του αιτιολογική σκέψη, για το γεγονός ότι δεν παραπέμφθηκε το ζήτημα στο συμβούλιο σύνδεσης, όπως προβλέπεται στο άρθρο 34, παράγραφος 3, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμφωνίας.

43 Κατά το Συμβούλιο, ο λόγος ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 34 της ευρωπαϊκής συμφωνίας πρέπει να απορριφθεί. Πρώτον, η παρανομία του προσωρινού κανονισμού που προκύπτει, κατά τις προσφεύγουσες, από την παράβαση του άρθρου 34 δεν συνεπάγεται την παρανομία του προσβαλλόμενου κανονισμού· δεύτερον, η υπόθεση παραπέμφθηκε στις 22 Μαΐου 1997 στο συμβούλιο σύνδεσης το οποίο είχε, συνεπώς, στη διάθεσή του άνω των τριάντα ημερών για να καταλήξει σε ικανοποιητική λύση πριν την έκδοση του προσβαλλόμενου κανονισμού· τρίτον, η ερμηνεία του άρθρου 34 της ευρωπαϊκής συμφωνίας, που προτείνουν οι προσφεύγουσες, είναι εσφαλμένη· και τέταρτον, το άρθρο 34 της ευρωπαϊκής συμφωνίας δεν έχει άμεσο αποτέλεσμα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

44 Η ευρωπαϊκή συμφωνία επιτρέπει, στο άρθρο της 30, τη λήψη εξ ενός των μερών των κατάλληλων μέτρων κατά των πρακτικών ντάμπινγκ, σύμφωνα, μεταξύ άλλων, με την ίδια της τη νομοθεσία, με τις προϋποθέσεις και κατά τις διαδικασίες που προβλέπονται στο άρθρο του 34, του οποίου οι σχετικές διατάξεις έχουν ως εξής:

«2. [...] πριν ληφθούν [τα] μέτρα [κατά των πρακτικών ντάμπινγκ (...)] η Κοινότητα ή η Ρουμανία παρέχει στο συμβούλιο σύνδεσης όλες τις πληροφορίες που μπορούν να συμβάλουν στην εξεύρεση λύσης αποδεκτής και από τα δύο μέρη.

(...)

3. Για την εφαρμογή της παραγράφου 2, ισχύουν οι ακόλουθες διατάξεις:

(...)

β) το συμβούλιο σύνδεσης ενημερώνεται σχετικά με την άσκηση πρακτικών ντάμπινγκ αμέσως μόλις αρχίσουν την έρευνα οι αρχές του εισάγοντος μέρους. Στην περίπτωση που δεν έχει τεθεί τέρμα στις πρακτικές ντάμπινγκ ή δεν έχει εξευρεθεί άλλη ικανοποιητική λύση εντός τριάντα ημερών από την ημερομηνία που παραπέμφθηκε το ζήτημα στο συμβούλιο σύνδεσης, το εισάγον μέρος μπορεί να λάβει τα κατάλληλα μέτρα·

(...)

δ) εάν εξαιρετικές συνθήκες που απαιτούν άμεση δράση αποκλείουν την εκ των προτέρων ενημέρωση ή εξέταση, η Κοινότητα ή η Ρουμανία μπορούν (...) να εφαρμόσουν αμέσως τα προσωρινά και προφυλακτικά μέτρα που είναι απολύτως απαραίτητα για την αντιμετώπιση της κατάστασης και ενημερώνεται αμέσως το συμβούλιο σύνδεσης».

45 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή, με το από 6 Σεπτεμβρίου 1996 έγγραφό της, ενημέρωσε το συμβούλιο σύνδεσης για την έναρξη της επίδικης διαδικασίας αντιντάμπινγκ. Ακολούθως, η υπόθεση συζητήθηκε κατά τη συνεδρίαση

της επιτροπής σύνδεσης που συστάθηκε με το άρθρο 110 της ευρωπαϊκής συμφωνίας προκειμένου να επικουρεί το συμβούλιο σύνδεσης, που συνεδρίασε στις 10 Οκτωβρίου 1996, στις Βρυξέλλες.

46 Αντίθετα προς τα επιχειρήματα των προσφευγουσών, από το άρθρο 34, παράγραφος 3, στοιχείο β', της ευρωπαϊκής συμφωνίας δεν προκύπτει ότι η Επιτροπή υποχρεούται να παραπέμψει το ζήτημα στο συμβούλιο σύνδεσης για δεύτερη φορά, πριν εκδώσει τον προσωρινό κανονισμό.

47 Συγκεκριμένα, προκειμένου να συμμέγγραφομε τη διάταξη αυτή, η Επιτροπή οφείλει να διαβιβάζει στο όργανο αυτό όλες τις σχετικές πληροφοέγγραφοι δη εγκαίρως, για να του δώσει τη δυνατότητα να αναζητήσει λύση αποδεκτή και από τα δύο μέρη. Στο σύστημα του βασικού κανονισμού, που μονο στο Συμβούλιο παρέχει αρμοδιότητα για τη λήψη οριστικών μέτρων, αρκεί να διαβιβασθούν οι πληροφορίες αυτές το αργότερο τριάντα ημέρες πριν από την έκδοση τέγγραφοικού κανονισμού.

48 Συναφώς, από τον φάκελο προκύπτει ότι η Επιτροπή ενημέρωσε μεταγενεστέρως το συμβούλιο σύνδεσης, με έγγραφο της 22ας Μαΐου 1997, για την απόφασή της να επιβάλει προσωρινούς δασμούς αντιντάμπινγκ. Με το έγγραφο αυτό, του διαβίβασε τα στοιχεία στα οποία στηριζόταν ο προσωρινός κανονισμός και το κάλεσε να προτείνει ανάληψη υποχρεώσεων ή να ζητήσει διαβουλεύσεις για κάθε ζήτημα σχετικά με την εκκρεμούσα διαδικασία αντιντάμπινγκ, προκειμένου να εξευρεθεί οριστική λύση αποδεκτή από όλα τα μέρη. Τέλος, με έγγραφο της 21ης Αυγούστου 1997, η Επιτροπή διαβίβασε την οριστική γνωστοποίηση στο συμβούλιο σύνδεσης.

49 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεδομένου ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός, που επιβάλλει οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ, εκδόθηκε μόλις στις 17 Νοεμβρίου 1997, το συμβούλιο σύνδεσης διέθετε εν πάση περιπτώσει προθεσμία πολύ μεγαλύτερη των

30 ημερών προκειμένου να αναζητήσει μια λύση αποδεκτή από την Κοινότητα και τη Ρουμανία, κατόπιν της διαβιβάσεως σ' αυτό όλων των σχετικών πληροφοριών για τον σκοπό αυτό.

50 Επιπλέον, αντίθετα προς την άποψη των προσφευγουσών, που εν πάση περιπτώσει δεν είναι τεκμηριωμένη, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι επαρκώς αιτιολογημένος στο σημείο αυτό, στο μέτρο που διαλαμβάνει, στην έκτη αιτιολογική του σκέψη, ότι, πέραν από την αρχική παραπομπή της εν λόγω υποθέσεως, η Επιτροπή ενημέρωσε πάραυτα το συμβούλιο σύνδεσης για τα στοιχεία βάσει των οποίων εκδόθηκε προσωρινός κανονισμός και ότι διαβουλεύσεις με τις χώρες εξαγωγής είχαν διεξαχθεί καθ' όλη τη διάρκεια της έρευνας προκειμένου να εξευρεθεί λύση αμοιβαίως αποδεκτή.

51 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί, χωρίς να είναι αναγκαίο να εξεταστεί προηγουμένως το ζήτημα αν είναι δυνατή η επίκληση του προαναφερθέντος άρθρου 30 της ευρωπαϊκής συμφωνίας.

II — *Επί του δευτέρου και τρίτου λόγου ακυρώσεως που αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφοι 1 και 4, του βασικού κανονισμού, κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας και από την ανεπάρκεια αιτιολογίας*

52 Οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τη μέθοδο που χρησιμοποιήθηκε για τον καθορισμό της κανονικής αξίας των ομοειδών προϊόντων, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2 του βασικού κανονισμού. Προς τούτο, εκάστη των προσφευγουσών επικαλείται ένα

χωριστό λόγο ακυρώσεως που αντλείται, στην υπόθεση Τ-33/98, από την παράβαση της παραγράφου 4, και στην υπόθεση Τ-34/98, από την παράβαση της παραγράφου 1, του αυτού άρθρου 2.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού και από την ανεπάρκεια αιτιολογίας στην υπόθεση Τ-34/98

53 Αυτός ο λόγος ακυρώσεως, που επικαλείται η Republica, έχει δύο σκέλη. Πρώτον, τα κοινοτικά όργανα παρέλειψαν να αποκλείσουν, κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, τις εγχώριες πωλήσεις προϊόντων αποθέματος, οι οποίες δεν αποτελούν πωλήσεις ομοειδών προϊόντων. Δεύτερον, παρέλειψαν επίσης να αποκλείσουν τις εσωτερικές αγορές υπό τη μορφή των συμψηφιστικών διακανονισμών που δεν μπορούσαν να θεωρηθούν ότι πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των συνήθων εμπορικών πράξεων.

Επί του πρώτου σκέλους ότι ελήφθησαν υπόψη εγχώριες πωλήσεις προϊόντων αποθέματος

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των μερών

54 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει ότι, κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, βάσει των εσωτερικών τιμών, τα κοινοτικά όργανα ήταν υποχρεωμένα, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, να ελέγξουν ότι οι τιμές αυτές ήταν οι τρέχουσες κατά τις κανονικές εμπορικές συναλλαγές σχετικά με το ομοειδές προϊόν. Εν προκειμένω, έπρεπε να αποκλείσουν τα προϊόντα αποθέματος διότι δεν επρόκειτο για πωλήσεις ομοειδούς προϊόντος, χωρίς να απαιτείται προς τούτο αίτηση της προσφεύγουσας.

55 Συγκεκριμένα, οι πωλήσεις προϊόντων αποθέματος της προσφεύγουσας αφορούσαν σωλήνες «παραχθέντες κατά παραγγελία» (που αναφέρονταν στο σημείο 4 του ερωτηματολογίου που συμπλήρωσε η προσφεύγουσα), οι οποίοι όμως δεν είχαν, ή δεν είχαν πλέον, κατά τον χρόνο της πώλησης, την απαιτούμενη ποιότητα ώστε να ανταποκρίνονται στις προδιαγραφές STAS, ρουμανικές προδιαγραφές για τους σωλήνες χωρίς συγκόλληση. Μπορεί να αποτελούσαν υπόλοιπα συγκεκριμένης παραγγελίας σωλήνων που δεν διαθέτουν την απαιτούμενη αντοχή, των οποίων τα τοιχώματα έχουν πάχος μεγαλύτερο από αυτό που απαιτούν οι προδιαγραφές ή παρουσιάζουν ελαττώματα στις εσωτερικές ή εξωτερικές επιφάνειες. Δεν διέθεταν πιστοποιητικό ποιότητας σε αντίθεση προς τα εξαγόμενα προϊόντα. Ως εκ τούτου, οι πωλήσεις προϊόντων αποθέματος πραγματοποιούνταν σε τιμές πολύ κατώτερες των κανονικών τιμών και δεν μπορούσαν, συνεπώς, να θεωρηθούν κανονικές εμπορικές συναλλαγές ή πωλήσεις ομοειδούς προϊόντος. Οι πωλήσεις αυτές αντιπροσώπευαν το 44 % του συνόλου των πωλήσεων σωλήνων χωρίς συγκόλληση από σίδηρο ή μη κραματοποιημένο χάλυβα που πραγματοποίησε η προσφεύγουσα κατά το διάστημα της έρευνας.

56 Αυτές οι πωλήσεις προϊόντων αποθέματος δεν είχαν καμία σχέση με τις «πραγματοποιηθείσες πωλήσεις αποθέματος» (που επίσης αναφέρονται στο σημείο 4 του ερωτηματολογίου), ήτοι πωλήσεις προϊόντων που παράγονται κατά τρόπο συνεχή και πωλούνται στο μέτρο που εμφανίζονται αγοραστές. Εν προκειμένω, η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι στο ερωτηματολόγιο απάντησε ότι οι εγχώριες πωλήσεις της πραγματοποιούνταν «κατά παραγγελία» και όχι «από απόθεμα». Ωστόσο, η ερώτηση αυτή στερείται νοήματος. Συγκεκριμένα, αντίθετα προς τα προϊόντα «σε απόθεμα» της προσφεύγουσας, τα προϊόντα «από απόθεμα» στα οποία αναφέρεται το ερωτηματολόγιο ανταποκρίνονται στις προδιαγραφές ποιότητας ακριβώς όπως και τα προϊόντα που πωλούνται «κατά παραγγελία».

57 Η προσφεύγουσα αναγνωρίζει ότι ανακίνησε το ζήτημα του αποκλεισμού των προϊόντων που πωλούσε από απόθεμα, για πρώτη φορά, κατά την ακρόαση της 9ης Ιουλίου 1997 και στη σύνοψη της επιχεείγραφοογίας της σχετικά με το ντάμπινγκ, που υποβλήθηκε κατά τη διάρκεια εκείνης της ακροάσεως. Πάντως, οι παρατηρήσεις αυτές δεν προβλήθηκαν καθυστερημένα, δεδομένου ότι η μόνη νόμιμη προθεσμία που προβλέπεται για τη λήψη υπόψη των παρατηρήσεων είναι αυτή που καθορίζει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

58 Επιπλέον, μετά την ακρόαση αυτή, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή, στις 14 Ιουλίου 1997, μηχανογραφημένη κατάσταση με τον πίνακα των προϊόντων

αποθέματος που πωλήθηκαν κατά τη διάρκεια της έρευνας. Το έγγραφο αυτό αποκάλυπτε ότι η προσφεύγουσα είχε εξηγήσει σαφώς στην Επιτροπή ότι τα προϊόντα αποθέματος, που ενέπιπταν στους κώδικες N και Z της μηχανογραφημένης καταστάσεως, κατασκευάζονταν κατ' αρχήν κατά τις προδιαγραφές STAS, αλλά δεν ανταποκρίνονταν οριστικά στις προδιαγραφές αυτές, λόγω μικρών ελαττωμάτων. Με την από 15 Ιουλίου 1997 επιστολή της, η προσφεύγουσα παρείχε συμπληρωματικές επεξηγήσεις επί της μηχανογραφημένης καταστάσεως αυτής και των χρησιμοποιηθέντων κωδίκων.

59 Εν πάση περιπτώσει, τα κοινοτικά όργανα οπωσδήποτε ενημερώθηκαν για το πρόβλημα των πωλήσεων αποθέματος από την επιτόπια έρευνα. Τούτο βεβαιώθηκε με την ακόλουθη δήλωση της Επιτροπής, στη σελίδα 2 της προσωρινής πληροφόρησης της 2ας Ιουνίου 1997: «η εταιρία δήλωσε στην απάντησή της ότι εξήγαγε 2 041 τόνους του οικείου προϊόντος στην Κοινότητα. Η επιτόπια ωστόσο έρευνα αποκάλυψε ότι ορισμένο ποσοστό του συνόλου αυτού δεν μπορούσε να θεωρηθεί συγκρίσιμο προς τα προϊόντα που πωλούνται στην εσωτερική αγορά αφού αποτελείτο από σωλήνες που δεν διέθεταν πιστοποιητικά ποιότητας».

60 Για το σύνολο των λόγων αυτών, ο προσβαλλόμενος κανονισμός πάσχει πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως και ανεπάρκεια αιτιολογίας, στον βαθμό που ορίζει ότι, σε κανένα από τα έγγραφα που υπέβαλε η εταιρία, η Επιτροπή δεν μπόρεσε να διακρίνει μεταξύ των πωλήσεων προϊόντων σε απόθεμα και των λοιπών πωλήσεων, και μεταξύ των πωλήσεων προϊόντων που διαθέτουν πιστοποιητικά ποιότητας και πωλήσεων που δεν διαθέτουν τα πιστοποιητικά αυτά (σημείο 10 των αιτιολογικών σκέψεων, πέμπτο εδάφιο).

61 Το Συμβούλιο υποστηρίζει, πρώτον, ότι η αίτηση της προσφεύγουσας με την οποία ζητούσε να αποκλειστούν οι πωλήσεις προϊόντων της αποθέματος από τον υπολογισμό της κανονικής αξίας υποβλήθηκε καθυστερημένα. Δεύτερον, οι ισχυρισμοί της

προσφεύγουσας, ότι οι πωλήσεις προϊόντων αποθέματος έπρεπε να αποκλειστούν από τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, δεν στηρίζονταν σε γεγονότα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

62 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, «η κανονική αξία βασίζεται κατ' αρχήν στις πληρωθείσες ή πληρωτέες τιμές, κατά τις συνήθεις εμπορικές πράξεις, από ανεξάρτητους πελάτες στη χώρα εξαγωγής. Ωστόσο, στην περίπτωση που ο εξαγωγέας στη χώρα εξαγωγής δεν παράγει ή δεν πωλεί το ομοειδές προϊόν, η κανονική αξία είναι δυνατό να καθορίζεται με βάση τις τιμές που εφαρμόζουν άλλοι πωλητές ή παραγωγοί».

63 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας ότι τα προϊόντα της σε απόθεμα δενέγγραφούσαν ομοειδή προϊόντα κατά την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού, διότι δεν ανταποκρίνονταν στις προδιαγραφές STAS ή διότι δεν διέθεταν πιστοποιητικά ποιότητας, δεν στηρίζονται σε κανένα επαρκές αποδεικτικό στοιχείο.

64 Ειδικότερα, το μόνο αποδεικτικό στοιχείο που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα τόσο κατά τη διοικητική διαδικασία όσο και ενώπιον του Πρωτοδικείου συνίσταται σε μια μηχανογραφημένη κατάσταση περιέχουσα τον πίνακα των προϊόντων αποθέματος που πώλησε κατά το διάστημα της έρευνας. Το έγγραφο αυτό, που αναφέρει τις προδιαγραφές STAS, για μεγάλο αριθμό προϊόντων αποθέματος, δεν παρέχει τη δυνατότητα, σύμφωνα με τις εξηγήσεις που έδωσε η προσφεύγουσα για την ανάγνωση του πίνακα που περιέχει, να συναχθεί ότι τα προϊόντα αποθέματος δεν διέθεταν ή δεν διέθεταν πλέον πιστοποιητικά ποιότητας, ή να καθοριστεί αν ανταποκρίνονταν ή όχι στις προδιαγραφές STAS, κατά τον χρόνο της πωλήσεώς τους.

65 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η αιτίαση ότι ελήφθησαν υπόψη πωλήσεις προϊόντων αποθέματος δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

66 Επιπλέον, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, το Συμβούλιο αιτιολόγησε επαρκώς τον προσβαλλόμενο κανονισμό στο σημείο αυτό διαπιστώνοντας, στη 19η αιτιολογική του σκέψη, ότι η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να διακρίνει τις πωλήσεις ανάλογα με τα προϊόντα.

67 Συνεπώς, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά το πρώτο του σκέλος.

Επί του δευτέρου σκέλους ότι ελήφθησαν υπόψη εγχώριες πωλήσεις υπό τη μορφή συμψηφιστικών διακανονισμών

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των μερών

68 Κατά την προσφεύγουσα, οι εγχώριες πωλήσεις που πραγματοποίησε χρησιμοποιώντας τον συμψηφισμό ως τρόπο πληρωμής αντιπροσωπεύουν περίπου το 24 % των εγχώριων πωλήσεων του οικείου προϊόντος κατά το διάστημα της έρευνας. Το σύστημα του συμψηφισμού της επιβλήθηκε από μεγάλους πελάτες, όπως ρουμανικές επιχειρήσεις κοινής ωφελείας, και οι τιμές, μη διαπραγματεύσιμες, στο πλαίσιο αυτό ήταν σημαντικά κατώτερες από τις συνήθεις τιμές της αγοράς. Οι πωλήσεις αυτές, συνεπώς, έπρεπε να αποκλειστούν κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού.

69 Η προσφεύγουσα δεν επικαλέστηκε τις πωλήσεις αυτές στην απάντησή της στο ερωτηματολόγιο, διότι δεν κλήθηκε να το πράξει. Παραδέχεται ότι ανακίνησε, για πρώτη φορά, το ζήτημα των συμψηφιστικών πωλήσεων κατά την ακρόαση της 9ης Ιουλίου 1997, καθώς και στην περίληψη της επιχειρηματολογίας σχετικά με το ντάμπινγκ που υποβλήθηκε με την ευκαιρία αυτή. Επιπλέον, ένα έγγραφο που επιγραφόταν Total Value of Compensatory Arrangements (Συνολική αξία των

συμψηφιστικών διακανονισμών), που περιελάμβανε ένα πίνακα με τις ρυθμίσεις αυτές, διαβιβάστηκε στην Επιτροπή ως παράρτημα της ανωτέρω περιλήψεως. Το περιεχόμενο του εγγράφου αυτού διευκρινίστηκε ακολούθως από την προσφεύγουσα σε τηλεομοιοτυπία που απευθύνθηκε στην Επιτροπή στις 21 Ιουλίου 1997. Η αίτηση αποκλεισμού, κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν βάσει συμψηφιστικών διακανονισμών δεν υπήρξε εντούτοις καθυστερημένη από πλευράς προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 20, παράγραφος 5, του βασικού κανονισμού.

70 Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, στα κοινοτικά όργανα εναπόκειται να διαπιστώνουν, προβαίνοντας σε ελέγχους κατά το διάστημα της έρευνας, αν οι εγχώριες πωλήσεις περιελάμβαναν συμψηφιστικούς διακανονισμούς. Αν έτσι είχε το πράγμα, τεκμαιρόταν ότι δεν πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των συνήθων συναλλαγών, εκτός και αν τα κοινοτικά όργανα αποδείξουν ότι οι τιμές που εφαρμόστηκαν δεν επηρεάστηκαν από τη σχέση αυτή.

71 Περιοριζόμενος, εν προκειμένω, στο να διαλάβει, στη 19η αιτιολογική του σκέψη, ότι, «κατά τη διάρκεια της έρευνας, διαπιστώθηκε ότι συμψηφιστικοί διακανονισμοί πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των συνήθων εμπορικών πράξεων», δίχως να διαλάβει αν τα κοινοτικά όργανα είχαν ελέγξει αν οι τιμές που εφαρμόζονταν κατά τις πωλήσεις αυτές επηρεάζονταν από τους συμψηφιστικούς αυτούς διακανονισμούς, όπως απαιτεί το άρθρο 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος.

72 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η αίτηση της προσφεύγουσας με την οποία ζητήθηκε ο αποκλεισμός των πωλήσεων που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των φερομένων συμψηφιστικών διακανονισμών πρέπει να απορριφθεί, αφενός, διότι υποβλήθηκε

καθυστερημένα και, αφετέρου, διότι οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας δεν στηρίζονταν σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

73 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού: «Οι τιμές που εφαρμόζονται μεταξύ μερών που φαίνεται έγγραφοέονται μεταξύ τους ή ότι έχουν συνάψει μεταξύ τους συμψηφιστικό διακανονισμό είναι δυνατό να θεωρηθεί ότι αντιστοιχούν σε συνήθεις εμπορικές πράξεις και να χρησιμοποιηθούν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας μόνον εφόσον διαπιστώνεται ότι δεν επηρεάζονται από τη μεταξύ των μερών σχέση».

74 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει κανένα αποδεικτικό στοιχείο και δεν παρέχει κανένα στοιχείο από το οποίο θα μπορούσε να υποτεθεί ότι οι συμψηφιστικοί διακανονισμοί που επικαλείται, οι οποίοι αναφέρονται στο έγγραφο που επιγράφεται Total Value of Compensatory Arrangements σχετικά με τις πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν στο πλαίσιο των συναλλαγών αυτών, επηρέασαν τις τιμές που εφαρμόστηκαν στο πλαίσιο των συναλλαγών αυτών, όπως απαιτεί το άρθρο 2, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού.

75 Επιπλέον, δεδομένου ότι προσφεύγουσα δεν προσκόμισε οποιοδήποτε στοιχείο περί του αντιθέτου, το Συμβούλιο αιτιολογεί επαρκώς στον προσβαλλόμενο κανονισμό, την άρνησή του να αποκλείσει τις πωλήσεις με συμψηφισμό κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, διευκρινίζοντας ότι «είχε διαπιστωθεί ότι οι πωλήσεις με συμψηφισμό είχαν πραγματοποιηθει στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων».

76 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί κατά τα δύο του σκέλη.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού και από την ανεπάρκεια της αιτιολογίας, στην υπόθεση Τ-33/98

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των μερών

77 Η προσφεύγουσα Petrotub ισχυρίζεται ότι τα κοινοτικά όργανα υπερέβησαν τα όρια της εξουσίας τους εκτιμήσεως κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας και αιτιολόγησαν ανεπαρκώς την απόφασή τους στο σημείο αυτό, όταν επέλεξαν την εφαρμογή του κριτηρίου του 20 %, που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, προκειμένου να καθορίσουν αν οι πωλήσεις σε τιμές κατώτερες του κόστους παραγωγής ανά μονάδα προϊόντος πραγματοποιήθηκαν «σε σημαντικές ποσότητες».

78 Συγκεκριμένα, το πρώτο κριτήριο αυτού του άρθρου 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, που συνίσταται στη σύγκριση της μέσης σταθμισμένης τιμής πώλησης με το μέσο σταθμισμένο κόστος ανά μονάδα προϊόντος, συνιστούσε το «σύνηθες» κριτήριο που παρείχε τη δυνατότητα να καθοριστεί αν οι πωλήσεις σε τιμές κατώτερες του κόστους ανά μονάδα προϊόντος είναι δυνατόν να θεωρηθούν ότι πραγματοποιήθηκαν σε σημαντικές ποσότητες. Το κριτήριο αυτό θεσπίστηκε για να μεταφέρει στο κοινοτικό δίκαιο το άρθρο 2.2.1 της συμφωνίας για την εφαρμογή του άρθρου VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 (ΕΕ L 336, σ. 103) (στο εξής: κώδικας αντιντάμπινγκ του 1994), που βρίσκεται στο παράρτημα 1Α της συμφωνίας για την ίδρυση Παγμοσμίου Οργανισμού Εμπορίου (ΠΟΕ) (ΕΕ L 336 σ. 3). Το δεύτερο κριτήριο, — που συνίσταται στην εξακρίβωση ότι ο όγκος των μη κερδοφόρων πωλήσεων αντιπροσωπεύει τουλάχιστον το 20 % των πωλήσεων που χρησιμοποιούνται για τον καθορισμό της κανονικής αξίας — που εφαρμοζόταν συνήθως πριν από την τροποποίηση αυτή, μπορεί πλέον να χρησιμοποιηθεί μόνον «ελλείψει ετέρου».

79 Επιπλέον, η εφαρμογή, εν προκειμένω, του δευτέρου αυτού κριτηρίου του 20 %, προκειμένου να καθοριστεί αν οι μη κερδοφόρες πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν στην εγχώρια αγορά σε σημαντικές ποσότητες, και, συνεπώς, μπορούσαν να αποκλειστούν κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας, είχε ως αποτέλεσμα τον αποκλεισμό των μη κερδοφόρων συναλλαγών στις 17 από τις 24 ομάδες προϊόντων. Η κανονική αξία διαπιστώθηκε, κατά συνέπεια, για τις 17 ομάδες βάσει μόνον των

κερδοφόρων συναλλαγών και για τις επτά ομάδες βάσει τόσο των κερδοφόρων όσο και των μη κερδοφόρων συναλλαγών. Αντιθέτως, η εφαρμογή του πρώτου κριτηρίου, που προαναφέρθηκε, θα οδηγούσε σε πιο ορθό αποτέλεσμα, δεδομένου ότι η κανονική αξία θα καθοριζόταν στην περίπτωση αυτή αφού λαμβανόταν υπόψη το σύνολο τόσο των κερδοφόρων όσο και των μη κερδοφόρων συναλλαγών στις 18 από τις 24 ομάδες.

80 Δεδομένου ότι συνεπάγεται το παράλογο αυτό αποτέλεσμα, η εφαρμογή, εν προκειμένω, του δευτέρου κριτηρίου του άρθρου 2, παράγραφος 4, παραβιάζει την αρχή της αναλογικότητας που καθιερώνει το άρθρο 3 Β της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 5 ΕΚ) (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 5ης Ιουνίου 1996, Τ-162/94, NMB France κ.λπ. κατά Επιτροπής Συλλογή 1996, σ. II-427, σκέψεις 69 και 73).

81 Επιπλέον, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος, όσον αφορά την επιλογή του δευτέρου αυτού κριτηρίου, ενώ η προσφεύγουσα είχε επανειλημμένως αμφισβητήσει την επιλογή αυτή, κατά τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας.

82 Το Συμβούλιο αποκρούει την ερμηνεία του άρθρου 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού που προτείνει η προσφεύγουσα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

83 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού «οι πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος στην εγχώρια αγορά της χώρας εξαγωγής ή οι εξαγωγικές πωλήσεις προς μια τρίτη χώρα, σε τιμές χαμηλότερες από το (πάγιο και μεταβλητό) κόστος παραγωγής ανά μονάδα, προσαυξημένο κατά τα έξοδα πώλησης και τα γενικά και διοικητικά έξοδα, είναι δυνατόν να θεωρηθεί ότι δεν πραγματο-

ποιούνται στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων εξαιτίας της τιμής τους και να μη ληφθούν υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας μόνον εφόσον αποδεικνύεται ότι οι πωλήσεις αυτές έχουν πραγματοποιηθεί επί παρατεταμένο χρονικό διάστημα και σε σημαντικές ποσότητες και ότι οι τιμές τους δεν επιτρέπουν την ολοσχερή κάλυψη του κόστους μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα.»

84 Κατά το άρθρο 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, «(...) για να γίνει δεκτό ότι πωλήσεις σε τιμές κάτω του κόστους ανά μονάδα έχουν πραγματοποιηθεί σε σημαντικές ποσότητες εντός του εν λόγω χρονικού διαστήματος, πρέπει να αποδεικνύεται ότι η μέση σταθμισμένη τιμή πώλησης είναι κατώτερη του μέσου σταθμισμένου κόστους ανά μονάδα ή ότι ο όγκος των πωλήσεων σε τιμές κάτω του κόστους ανά μονάδα αντιπροσωπεύει ποσοστό 20 % τουλάχιστον των πωλήσεων που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας.»

85 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού προβλέπει δύο εναλλακτικά κριτήρια που παρέχουν τη δυνατότητα να καθοριστεί αν οι πωλήσεις σε τιμές κάτω του κόστους παραγωγής ανά μονάδα προϊόντος πρέπει να θεωρηθεί ότι πραγματοποιήθηκαν σε σημαντικές ποσότητες. Πράγματι, από τη διάταξη αυτή προκύπτει με σαφήνεια, όπως δείχνει η χρησιμοποίηση του συνδέσμου «ή», ότι αρκεί να πληρούται ένα από τα κριτήρια αυτά προκειμένου να θεωρηθεί ότι οι πωλήσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν σε σημαντικές ποσότητες.

86 Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, η ερμηνεία αυτή δεν είναι ασυμβίβαστη με το σημείο 2.2.1 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, συσχετιζόμενο με την πέμπτη επεξηγηματική του σημείωση, που διευκρινίζει ότι «οι πωλήσεις σε τιμές κάτω του κόστους ανά μονάδα προϊόντος πραγματοποιούνται σε σημαντικές ποσότητες όταν οι αρχές διαπιστώνουν ότι η μέση σταθμισμένη τιμή πώλησης στις συναλλαγές που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας είναι κατώτερη του μέσου σταθμισμένου κόστους ανά μονάδα προϊόντος ή ότι ο όγκος των πωλήσεων σε τιμές κάτω του κόστους ανά μονάδα προϊόντος αντιπροσωπεύει ποσοστό 20 % τουλάχιστον των πωλήσεων στις συναλλαγές που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας».

87 Υπό τις συνθήκες αυτές, εν προκειμένω, τα κοινοτικά όργανα ορθώς εφάρμοσαν το δεύτερο κριτήριο που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, που συνίσταται στον έλεγχο αν ο όγκος των πωλήσεων σε τιμές κάτω του κόστους αντιπροσωπεύει ποσοστό 20 % τουλάχιστον των πωλήσεων που λαμβάνονται υπόψη για τον καθορισμό της κανονικής αξίας.

88 Όμως, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι το κριτήριο αυτό πληρούται στις 17 ομάδες προϊόντων στις οποίες δεν ελήφθησαν υπόψη από την Επιτροπή οι μη κερδοφόρες πωλήσεις κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, στο μέτρο που αυτές αντιπροσώπευαν ποσοστό 20 % και άνω του συνόλου των πωλήσεων.

89 Όσον αφορά τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σχετικά με τη φερόμενη παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, η επιλογή μεταξύ διαφόρων μεθόδων υπολογισμού σ' έναν βασικό κανονισμό προϋποθέτει την εκτίμηση περίπλοκων οικονομικών καταστάσεων, και, ως εκ τούτου, ο έλεγχος του κοινοτικού δικαστή πρέπει να περιορίζεται, στον τομέα της προστασίας από τα μέτρα ντάμπινγκ, στο ζήτημα αν τα μέτρα που θέσπισε ο κοινοτικός νομοθέτης, εν προκειμένω ο κανόνας του «εξομοιούμενου προς δαπάνη δασμού», είναι προδήλως ακατάλληλα σε σχέση με τον επιδιωκόμενο σκοπό (βλ. απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1987, 255/84, Nachi Fujikoshi κατά Συμβουλίου Συλλογή 1987, σ. 1861, σκέψη 21, και προαναφερθείσα απόφαση του Πρωτοδικείου NMB Γαλλία κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 72 και 73).

90 Πάντως σκοπός του άρθρου 2, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού είναι να ορίσει την κανονική αξία του οικείου προϊόντος προκειμένου να καθοριστεί η ύπαρξη ντάμπινγκ, με βάση τις τιμές που εφαρμόζονται στο πλαίσιο των συνήθων εμπορικών πράξεων για τα ομοειδή προϊόντα στη χώρα εξαγωγής, γεγονός που συνεπάγεται τον αποκλεισμό των πωλήσεων σε τιμές χαμηλότερες από το κόστος παραγωγής ανά μονάδα προϊόντος, προσαυξημένο κατά τα έξοδα πώλησης και τα γενικά έξοδα, εφόσον πραγματοποιούνται σε σημαντικές ποσότητες επί μεγάλο χρονικό διάστημα.

91 Στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός και μόνο, που επικαλούνται οι προσφεύγουσες, ότι η εφαρμογή του κριτηρίου του 20 %, που διατυπώνει το άρθρο 2, παράγραφος 4, τρίτο εδάφιο, του βασικού κανονισμού, είχε ως αποτέλεσμα να μη ληφθούν υπόψη οι συναλλαγές που πραγματοποιήθηκαν σε τιμές χαμηλότερες του κόστους ανά

μονάδα προϊόντος σε 17 από τις 24 ομάδες προϊόντων δεν είναι καθαυτό ικανό να καταδείξει ότι το κριτήριο αυτό ήταν προδήλως ακατάλληλο υπό το πρίσμα του επιδιωκομένου σκοπού, ο οποίος συνίσταται στον καθορισμό της κανονικής αξίας, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη όλες οι κερδοφόρες πωλήσεις που πραγματοποιούνταν σε σημαντικές ποσότητες επί μεγάλο χρονικό διάστημα. Το γεγονός αυτό δεικνύει μόνον ότι, για τις 17 αυτές ομάδες προϊόντων, ποσοστό 20 % τουλάχιστον των πωλήσεων πραγματοποιούνταν επί μακρόν σε τιμές χαμηλότερες του κόστους ανά μονάδα προϊόντος.

92 Τέλος, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπαρκώς αιτιολογημένος, στο μέτρο που διευκρινίζει, κατ' ουσίαν, στο τρίτο εδάφιο της 19ης αιτιολογικής του σκέψης, ότι η Επιτροπή έκρινε ότι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού, οι πωλήσεις επί ζημία έπρεπε να μη ληφθούν υπόψη στον υπολογισμό της κανονικής αξίας εφόσον αντιπροσωπεύουν ποσοστό άνω του 20 % του συνόλου των εγχώριων πωλήσεων, λαμβανομένων υπόψη των διατάξεων του βασικού κανονισμού και της πάγιας πρακτικής των κοινοτικών οργάνων κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας.

93 Επομένως, το τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

III — *Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, στην υπόθεση T-33/98*

94 Η προσφεύγουσα Petrotub υπενθυμίζει ότι το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού ορίζει:

«Με την επιφύλαξη των συναφών διατάξεων που διέπουν το θέμα της δίκαιης σύγκρισης, η ύπαρξη περιθωρίων ντάμπινγκ κατά την περίοδο έρευνας προσδιορίζεται κατά κανόνα με βάση τη σύγκριση μιας μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με το σταθμισμένο μέσο όρο των τιμών όλων των συναλλαγών με αντικείμενο εξαγωγές

στην Κοινότητα ή με βάση τη σύγκριση επιμέρους κανονικών αξιών και επιμέρους τιμών εξαγωγής στην Κοινότητα για κάθε συναλλαγή ξεχωριστά. Παρόλα αυτά, όταν για τον καθορισμό της κανονικής αξίας έχει ληφθεί ως βάση ο σταθμισμένος μέσος όρος, η κανονική αυτή αξία είναι δυνατό να συγκρίνεται με τις τιμές όλων των επιμέρους συναλλαγών με αντικείμενο εξαγωγές στην Κοινότητα, υπό την προϋπόθεση ότι εφαρμόζονται συστηματικά τιμές εξαγωγής οι οποίες διαφέρουν σημαντικά ανάλογα με τον αγοραστή, την περιοχή ή τη χρονική περίοδο, ενώ η εφαρμογή των μεθόδων που προβλέπονται στο πρώτο εδάφιο της παρούσας παραγράφου δεν θα οδηγούσε στη διαπίστωση των εφαρμοζόμενων πρακτικών ντάμπινγκ σε όλη τους την έκταση. Η παρούσα παράγραφος δεν αποκλείει τη χρήση δειγματοληψιών σύμφωνα με το άρθρο 17».

95 Η Petrotub ισχυρίζεται, πρώτον, ότι τα κοινοτικά όργανα παρέλειψαν να εξηγήσουν, όπως είχαν υποχρέωση από το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, για ποιο λόγο η σύγκριση της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τις τιμές όλων των επιμέρους συναλλαγών με αντικείμενο εξαγωγές οδηγούσε αποτελεσματικότερα από τις συνήθεις μεθόδους στη διαπίστωση της πραγματικής έκτασης του ντάμπινγκ· δεύτερον, ότι τα όργανα αυτά καθόρισαν το περιθώριο του ντάμπινγκ στηριζόμενα σε παράγοντες εκτός της περιόδου έρευνας· και τρίτον, ότι παρέλειψαν να αποδείξουν ότι οι τιμές εξαγωγής που διαμορφώνονταν διέφεραν ανάλογα με τον αγοραστή ή τη χρονική περίοδο.

Επί της προβαλλομένης ελλείψεως αιτιολογίας της επιλεγείσας μεθόδου για τον καθορισμό του περιθωρίου ντάμπινγκ

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

96 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, προκειμένου να χρησιμοποιήσουν κατ' εξαίρεση τη μέθοδο της συγκρίσεως της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τις τιμές όλων των επιμέρους συναλλαγών με αντικείμενο εξαγωγές στην Κοινότητα, τα κοινοτικά όργανα ήταν μεταξύ άλλων υποχρεωμένα, βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, να εξηγήσουν για κάθε εταιρία χωριστά, τον λόγο για τον οποίο η μέθοδος αυτή οδηγεί στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως του ντάμπινγκ

αποτελεσματικότερα απο τις συνήθεις μεθόδους σύγκρισης κάθε σταθμισμένου μέσου όρου ή καθε συναλλαγής χωριστά («συμμετρικές» μέθοδοι) που προαναφέρθηκαν.

97 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το προαναφερθέν άρθρο 2 παράγραφος 11, το οποίο εισήχθη στον βασικό κανονισμό προς εφαρμογή του σημείου 2.4.2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, πρέπει να ερμηνευθεί σε σχέση με το άρθρο αυτό. Από τη διαπίστωση του εν λόγω σημείου 2.4.2 προέκυπτε ότι η μέθοδος που συνίσταται στη σύγκριση της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τις επιμέρους τιμές εξαγωγής μπορούσε να χρησιμοποιηθεί μόνον αν, αφενός, οι διαφορές στη διαμόρφωση των τιμών εξαγωγής μεταξύ των διαφόρων αγοραστών, περιοχών ή χρονικών περιόδων δεν είναι δυνατό να ληφθούν υπόψη κατά τρόπο κατάλληλο με τη χρήση της μιας εκ των δύο συνήθων μεθόδων και αν, αφετέρου, παρέχεται εξήγηση για τον λόγο για τον οποίο οι διαφορές αυτές δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη με τη χρήση των συνήθων μεθόδων. Εν προκειμένω, ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν περιέχει τέτοια εξήγηση.

98 Επιπλέον, τα κοινοτικά όργανα δεν διαπίστωσαν κατά τρόπο εξατομικευμένο, όσον αφορά την προσφεύγουσα, ότι οι συνήθεις μέθοδοι καθορισμού του περιθωρίου του ντάμπινγκ δεν μπορούσαν να οδηγήσουν στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως της εφαρμοζομένης από την προσφεύγουσα πρακτικής ντάμπινγκ.

99 Στο στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι τα κοινοτικά όργανα παρέβησαν επίσης το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, καθόσον περιορίστηκαν στη σύγκριση της πρώτης εκ των δύο συμμετρικών μεθόδων με την τρίτη μέθοδο, που συνίσταται στη σύγκριση της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τις επιμέρους τιμές εξαγωγής και παρέλειψαν να συγκρίνουν τη δεύτερη συμμετρική μέθοδο με την τρίτη αυτή μέθοδο. Ως εκ τούτου, τα όργανα απέδειξαν ότι η εφαρμογή των δύο συμμετρικών μεθόδων καθορισμού του περιθωρίου του ντάμπινγκ δεν μπορούσε να οδηγήσει στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως του εφαρμοζομένου ντάμπινγκ.

100 Κατά το Συμβούλιο, οι ισχυρισμοί της προσφεύγουσας, που στηρίζονται στο σημείο 2.4.2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, δεν προβλήθηκαν ούτε κατά την έρευνα ούτε με το δικόγραφο της προσφυγής. Επομένως, είναι απαράδεκτοι βάσει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου. Τούτο ισχύει για την επιχειρηματολογία ότι τα κοινοτικά όργανα έπρεπε να συγκρίνουν τις επιμέρους κανονικές αξίες με τις επιμέρους τιμές εξαγωγής και να ελέγξουν αν από τη συγκριτική αυτή μέθοδο μπορούσε να διαπιστωθεί η πραγματική έκταση του εφαρμοζομένου ντάμπινγκ. Το αυτό ισχύει για το επιχείρημα ότι στα όργανα αυτά εναπέκειτο να εξηγήσουν για ποιο λόγο οι διαφορές στη διαμόρφωση των τιμών εξαγωγής δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη κατά πρόσφορο τρόπο με την εφαρμογή των δύο συνήθων μεθόδων.

101 Εν πάση περιπτώσει, οι ισχυρισμοί αυτοί είναι αβάσιμοι. Από την πρώτη πρόταση του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι τα κοινοτικά όργανα μπορούν να επιλέξουν μια εκ των δύο αναφερθεισών συνήθων μεθόδων. Διέθεταν προς τούτο διακριτική ευχέρεια και χρησιμοποιούσαν πολύ σπάνια τη μέθοδο που συνίστατο στη σύγκριση των επιμέρους κανονικών αξιών με τις επιμέρους τιμές εξαγωγής, διότι η μέθοδος αυτή εθεωρείτο γενικώς απραγματοποίητη και κάπως αυθαίρετη.

102 Επιπλέον, κατά τη δεύτερη πρόταση του άρθρου 2, παράγραφος 11, αρκούσε όπως τα κοινοτικά όργανα αποδείξουν ότι υφίστανται διαφορές στη διαμόρφωση των τιμών εξαγωγής και ότι η συνήθης μέθοδος που επελέγη καταρχάς δεν μπορεί να οδηγήσει στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως του ντάμπινγκ, προκειμένου να μπορέσουν να χρησιμοποιήσουν την τρίτη μέθοδο. Η ερμηνεία αυτή συνάδει απόλυτα προς το σημείο 2.4.2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994.

103 Συγκεκριμένα, τα κοινοτικά όργανα δεν ήταν υποχρεωμένα να εξηγήσουν για ποιο λόγο οι διαφορές στη διαμόρφωση των τιμών εξαγωγής δεν μπορούν να ληφθούν επαρκώς υπόψη με τη χρήση της μιας εκ των δύο πρώτων μεθόδων. Το γεγονός ότι αυτές οι συνήθεις μέθοδοι δεν μπορούν να οδηγήσουν στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως του ντάμπινγκ αποτελούσε την εξήγηση που απαιτεί το σημείο 2.4.2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

104 Με το δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα προσάπτει στα κοινοτικά όργανα ότι παρέλειψαν να εξηγήσουν, μεταξύ άλλων κατά παράβαση του σημείου 2.4.2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, για ποιο λόγο η σύγκριση της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τις επιμέρους τιμές εξαγωγής οδηγεί στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως του ντάμπινγκ αποτελεσματικότερα από τις συμμετρικές μεθόδους.

105 Αν, κατά πάγια νομολογία, οι διατάξεις του βασικού κανονισμού πρέπει να ερμηνευθούν υπό το πρίσμα του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994 (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψεις 30 έως 32), εντούτοις το καθεστώς σχετικά με την άμυνα κατά των πρακτικών ντάμπινγκ διέπεται αποκλειστικά από τον κανονισμό αυτόν. Επομένως, κατά το σημείο 2.4.2 του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994, η υπόχρεωση να εξηγείται ο λόγος για τον οποίο οι συμμετρικές μέθοδοι δεν οδηγούν στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως του ντάμπινγκ, δεν συνιστά, αφ' εαυτής, εφαρμοστέο κανόνα δικαίου. Πάντως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού δεν αναφέρει ειδική υποχρέωση εξηγήσεως αυτού του είδους.

106 Ωστόσο, στο μέτρο που αυτός ο λόγος ακυρώσεως έχει την έννοια ότι η προσφεύγουσα καταγγέλλει την ανεπάρκεια της αιτιολογίας του προσβαλλόμενου κανονισμού, πρέπει να υπομνησθεί ότι από την αιτιολογία που απαιτεί το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 253 ΕΚ) της Συνθήκης πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, έτσι ώστε να παρέχεται η δυνατότητα, αφενός, στους ενδιαφερομένους να γνωρίσουν τους λόγους που δικαιολογούν το ληφθέν μέτρο, προκειμένου να υπερασπίσουν τα δικαιώματά τους, και, αφετέρου, στον κοινοτικό δικαστή να ασκήσει τον έλεγχό του. Η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται ενόψει της αλληλουχίας και της διαδικασίας στο πλαίσιο των οποίων εκδόθηκαν, καθώς και του συνόλου των νομικών κανόνων που διέπουν τον οικείο τομέα (βλ., τελευταία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Οκτωβρίου 1999, T-48/96, Acme Industry Co. Ltd κατά Συμβουλίου, Συλλογή, 1999, σ. II-3089, σκέψη 141).

107 Εν προκειμένω, η αιτολογία του προσβαλλόμενου κανονισμού πρέπει να εκτιμηθεί λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, τα στοιχεία που διαβιβάστηκαν στην προσφεύγουσα και των παρατηρήσεών της σχετικά με την εφαρμοστέα μέθοδο συγκρίσεως προκειμένου να καθοριστεί το περιθώριο του ντάμπινγκ κατά τη διοικητική διαδικασία.

108 Στο σημείο 28 του προσωρινού κανονισμού, η Επιτροπή διευκρίνισε:

«Η μέση σταθμισμένη κανονική αξία για κάθε ομάδα προϊόντος συγκρίθηκε με τις προσαρμοσμένες ατομικές τιμές εξαγωγής σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού. Αυτό ήταν αναγκαίο για να φανεί ο πλήρης βαθμός του ντάμπινγκ που είχε ασκηθεί και επειδή υπήρχε ένα σχήμα τιμών εξαγωγής το οποίο ήταν σημαντικά διαφορετικό μεταξύ των διαφόρων πελατών και περιοχών». Η Επιτροπή διατήρησε αυτή την άποψη στη προσωρινή γνωστοποίηση της 2ας Ιουνίου 1997.

109 Στις από 1 Ιουλίου 1997 προσωρινές προτάσεις σχετικά με το ντάμπινγκ και κατά την ακρόαση της 9ης Ιουλίου 1997 η προσφεύγουσα αμφισβήτησε την άποψη της Επιτροπής, υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή έπρεπε να χρησιμοποιήσει τη συμμετρική μέθοδο που συνίσταται στη σύγκριση της μέσης σταθμισμένεγγραφοικής αξίας με τον σταθμισμένο μέσον όρο των τιμών όλων των εξαγωγών της Petrotub προς την Κοινότητα. Στην από 11 Ιουλίου 1997 επιστολή της υποστήριξε, περαιτέρω, ότι η σύγκριση της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τον σταθμισμένο μέσον όρο των τιμών όλων των εξαγωγών της προς την Κοινότητα οδηγούσε σαφώς σ' ένα περιθώριο ντάμπινγκ σημαντικά κατώτερο από αυτό που διαπιστωνόταν με τη μέθοδο που χρησιμοποιούσε η Επιτροπή.

110 Ακολούθως, η Επιτροπή διευκρίνισε με το από 19 Αυγούστου 1997 οριστικό ενημερωτικό της έγγραφο ότι, όσον αφορά την Petrotub, το σχήμα τιμών εξαγωγής

διέφερε σημαντικά ανάλογα με τις χρονικές περιόδους (που περιλαμβάνονταν αντιστοίχως μεταξύ Αυγούστου 1995 και Απριλίου 1996 και μεταξύ Μαΐου 1996 και Αυγούστου 1996). Υπογράμμιζε ότι, για το σύνολο των ρουμανικών εταιριών, η διαφορά περιθωρίου ντάμπινγκ που διαπιστωνόταν με την εφαρμογή των μεθόδων σύγκρισης σταθμισμένου μέσου όρου προς σταθμισμένο μέσον όρο και σταθμισμένου μέσου όρου προς επιμέρους συναλλαγή ήταν τέτοια ώστε μπορούσε να συναχθεί ότι η πρώτη από τις μεθόδους αυτές δεν μπορούσε να οδηγήσει στη διαπίστωση της πραγματικής εκτάσεως του ντάμπινγκ.

111 Με τις από 8 Σεπτεμβρίου 1997 οριστικές παρατηρήσεις της επί του ντάμπινγκ, η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε εκ νέου ότι το περιθώριο του ντάμπινγκ έπρεπε να καθοριστεί με τη μέθοδο συγκρίσεως σταθμισμένου μέσου όρου προς σταθμισμένο μέσον όρο.

112 Στο σημείο 22 του προσβαλλόμενου κανονισμού, το Συμβούλιο διαπίστωσε:

«Μια εταιρία ισχυρίστηκε ότι ο υπολογισμός του περιθωρίου του ντάμπινγκ δεν έπρεπε να είχε γίνει με βάση τη σύγκριση των μέσων σταθμισμένων κανονικών αξιών με την προσαρμοσμένη τιμή εξαγωγής κάθε αντίστοιχης ομάδας, συναλλαγή προς συναλλαγή, αλλά σε βάση μέσου σταθμισμένου όρου.

Αυτός ο ισχυρισμός απορρίφθηκε αφού επανεξετάστηκε η μέθοδος που είχε χρησιμοποιηθεί για όλες τις ρουμανικές εταιρίες, και διαπιστώθηκε ότι:

— για μια εταιρία, δεν υπήρχε διαφορά του περιθωρίου του ντάμπινγκ μεταξύ των δύο μεθόδων επειδή όλες οι εξαγωγικές συναλλαγές είχαν γίνει σε τιμές ντάμπινγκ,

— για τρεις εταιρίες διαπιστώθηκε διάρθρωση των τιμών εξαγωγής που διέφερε σημαντικά ανά προορισμό ή χρονική περίοδο.

Με βάση τα ανωτέρω, και σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού, για τον οριστικό προσδιορισμό του ντάμπινγκ, εφαρμόστηκε η μέθοδος που συνίσταται σε σύγκριση της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας ανά χρονική περίοδο με τις ατομικές προσαρμοσμένες τιμές εξαγωγής, σε βάση συναλλαγή προς συναλλαγή.»

113 Ο προσβαλλόμενος κανονισμός εκθέτει έτσι τους λόγους για τους οποίους τα κοινοτικά όργανα αποφάσισαν να εφαρμόσουν το κριτήριο σύγκρισης της μέσης σταθμισμένης κανονικής αξίας με τις επιμέρους τιμές εξαγωγής.

114 Υπό τις συνθήκες αυτές και ελλείψει συγκεκριμένης αμφισβητήσεως εκ μέρους της προσφεύγουσας στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που θα μπορούσε, ενδεχομένως, να καταστήσει αναγκαία μια διεξοδικότερη αιτιολογία (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 28ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-164/94, Ferchimex κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. II-2681, σκέψεις 90 έως 118), ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν μπορεί να θεωρηθεί ως ανεπαρκώς αιτιολογημένος, όσον αφορά την εφαρμογή από τα κοινοτικά όργανα του άρθρου 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού.

115 Ως προς την αιτίαση της προσφεύγουσας ότι τα κοινοτικά όργανα περιορίστηκαν να εξετάσουν την πρώτη συμμετρική μέθοδο (ήτοι τη μέθοδο σύγκρισης μέσου σταθμισμένου όρου προς μέσον σταθμισμένο όρο) και παρέλειψαν να ελέγξουν μήπως η δεύτερη από τις συμμετρικές αυτές μεθόδους που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 11, του βασικού κανονισμού (ήτοι η μέθοδος που συνίσταται στη σύγκριση των επιμέρους κανονικών αξιών προς τις επιμέρους τιμές εξαγωγής) δεν παρείχε τη δυνατότητα να διαπιστωθεί η πραγματική έκταση του εφαρμοζομένου ντάμπινγκ, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι πρόκειται για νέο νομικό ισχυρισμό που προβλήθηκε το πρώτον κατά το στάδιο του υπομνήματος αντικρούσεως. Συνεπώς, αυτός ο ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος, σύμφωνα με το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

116 Τέλος, από τα ανωτέρω συνάγεται ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, οι μέθοδοι συγκρίσεως προκειμένου να καθοριστεί η ύπαρξη περιθωρίου ντάμπινγκ εφαρμόστηκαν κατ' ιδίαν για καθεμία από τις τέσσερις ρουμανικές εξαγωγικές εταιρίες.

117 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός κατά το πρώτο του σκέλος.

Επί της προβαλλομένης λήψεως υπόψη παραγόντων εκτός της περιόδου έρευνας

118 Η προσφεύγουσα Petrotub παρατηρεί ότι, στην οριστική γνωστοποίηση, η Επιτροπή δήλωσε ότι έλαβε υπόψη της τις τιμές του οικείου προϊόντος κατά τη διάρκεια περιόδου εννέα μηνών (από τον Αύγουστο του 1995 έως τον Απρίλιο του 1996). Συμπεριλαμβάνοντας τον Αύγουστο του 1995 στην περίοδο αυτή, τα κοινοτικά όργανα παρέβησαν το άρθρο 2, παράγραφος 11, καθόσον αυτό προβλέπει ότι τα όργανα αυτά μπορούν να καθορίσουν το περιθώριο του ντάμπινγκ μόνο σε σχέση με την περίοδο έρευνας, η οποία εκτείνεται, εν προκειμένω, από 1η Σεπτεμβρίου 1995 μέχρι 31 Αυγούστου 1996.

119 Το Συμβούλιο αντιτάσσει ότι η αναφορά αυτή στον Αύγουστο του 1995 συνιστά απλό λάθος εκ παραδρομής.

120 Στην αλληλουχία αυτή, καθόσον η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο που να αποδεικνύει ότι ο Αύγουστος του 1995 ελήφθη υπόψη στην ανωτέρω περίοδο έρευνας και καθόσον αναγνώρισε ότι δεν παρέσχε στην Επιτροπή κανένα στοιχείο σχετικά με τις τιμές που εφαρμόστηκαν κατά τον Αύγουστο του 1995, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν συνάγεται ότι τα κοινοτικά όργανα έλαβαν υπόψη τους τις τιμές του οικείου προϊόντος που εφαρμόστηκαν κατά τον Αύγουστο του 1995,

ήτοι εκτός της περιόδου έρευνας που περιλαμβάνεται μεταξύ της 1ης Σεπτεμβρίου 1995 και της 31ης Αυγούστου 1996, όπως προκύπτει από την ένατη αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού.

121 Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά το δεύτερο σκέλος του.

Επί της προβαλλομένης ελλείψεως στοιχείων που να αποδεικνύουν τη διαμόρφωση διαφορετικών τιμών εξαγωγής μεταξύ των διαφόρων αγοραστών, περιοχών ή χρονικών περιόδων

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

122 Κατά την Petrotub, τα κοινοτικά όργανα δεν απέδειξαν τη διαμόρφωση διαφορετικών τιμών εξαγωγής μεταξύ των διαφόρων αγοραστών, περιοχών ή χρονικών περιόδων. Στην οριστική της γνωστοποίηση, η Επιτροπή κατέληξε στην ύπαρξη τιμών εξαγωγής που διέφεραν σημαντικά για το χρονικό διάστημα από τον Αύγουστο του 1995 μέχρι τον Απρίλιο του 1996 και από τον Μάϊο του 1996 μέχρι Αύγουστο του 1996. Η Επιτροπή δεν αιτιολόγησε την επιλογή της να συγκρίνει μια χρονική περίοδο εννέα μηνών προς μια περίοδο τεσσάρων μηνών.

123 Εξάλλου, επί των 148 προϊόντων που η Επιτροπή έλαβε υπόψη της, κατέστη δυνατό να καθοριστεί η ύπαρξη διαφορετικών τιμών εξαγωγής κατά τις ανωτέρω περιόδους μόνο για τα 40 προϊόντα που πωλήθηκαν κατά τις δύο περιόδους, σύμφωνα με το παράρτημα 2 της οριστικής γνωστοποίησης. Όμως, τα προϊόντα αυτά αντιπροσώπευαν ποσοστό κάτω του 30 % του συνολικού όγκου των εξαγωγών της προσφεύγουσας. Επιπλέον, τα περισσότερα από τα 40 αυτά προϊόντα δεν παρουσίαζαν σημαντική διαφορά τιμής από τη μια περίοδο στην άλλη. Τέλος, οι τιμές που εφάρμοζε η προσφεύγουσα εξέφραζαν τις επικρατούσες τάσεις στην αγορά.

124 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η ύπαρξη διαφορετικών τιμών ανάλογα με τη χρονική περίοδο αποδεικνύεται σαφώς, εφόσον από τα 40 προϊόντα που πωλήθηκαν κατά τις εξεταζόμενες δύο περιόδους, 36 πωλήθηκαν σε τιμές υψηλότερες κατά τη δεύτερη περίοδο.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

125 Εν προκειμένω, σύμφωνα με τα στοιχεία του φακέλου, η ύπαρξη διαφορετικών τιμών από τη μια περίοδο στην άλλη διαπιστώθηκε από τα κοινοτικά όργανα με βάση τη σύγκριση των τιμών 40 προϊόντων, που πωλήθηκαν από την προσφεύγουσα κατά τις δύο ανωτέρω περιόδους. Ειδικότερα, από τον πίνακα των τιμών αυτών που εμφαίνονται στο παράρτημα 2 της οριστικής γνωστοποίησης προκύπτει ότι, για τα 36 από τα προϊόντα αυτά, οι τιμές ήταν σημαντικά ανώτερες κατά τη δεύτερη περίοδο σε σχέση με αυτές που εφαρμόστηκαν κατά την πρώτη περίοδο, ενώ η διαφορά αυτή εγγίζει ως επί το πλείστον ποσοστό 10 % ή και περισσότερο.

126 Συναφώς, δεν μπορεί να προσαφθεί στα κοινοτικά όργανα ότι συνέκριναν τις τιμές που εφαρμόστηκαν κατά τη διάρκεια μιας περιόδου εννέα μηνών προς αυτές που εφαρμόστηκαν κατά τη διάρκεια μιας περιόδου τεσσάρων μηνών. Στο μέτρο που με τη σύγκριση αυτή επιδώκεται να διαπιστωθεί αν οι εξαγωγικές επιχειρήσεις εφάρμοσαν τιμές-στόχους δυνάμενες να συγκαλύψουν μια πρακτική ντάμπινγκ, κατά τη διάρκεια μιας οποιασδήποτε δεδομένης περιόδου, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν ευρεία εξουσία εκτιμήσεως για τον καθορισμό των περιόδων που πρέπει να ληφθούν υπόψη, η οποία προκύπτει από μια περίπλοκη οικονομική εκτίμηση. Εν προκειμένω, από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν προκύπτει ότι η επιλογή των οικείων περιόδων μπορούσε να αλλοιώσει τη σύγκριση των επίμαχων τιμών.

127 Τέλος, ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι η διαμόρφωση των τιμών εξέφραζε τις τάσεις της αγοράς δεν στηρίζεται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο. Εν πάση περιπτώσει, ο ισχυρισμός αυτός αντικρούεται από το γεγονός ότι δεν διαπιστώθηκε η ύπαρξη διαφορετικών τιμών από την μια περίοδο στην άλλη ούτε για έναν από τους Ρουμάνους εξαγωγείς ούτε, όπως υπογραμμίζει το Συμβούλιο, όσον αφορά τις εξαγωγές με προέλευση τη Σλοβενική Δημοκρατία.

128 Επομένως, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά τα τρία του σκέλη.

IV — *Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από τη παράβαση του άρθρου 3, παράγραφοι 2 και 5 έως 7, του βασικού κανονισμού*

129 Αυτός ο λόγος ακυρώσεως σχετικά με τον καθορισμό υπάρξεως ζημίας έχει δύο σκέλη. Το πρώτο σκέλος έχει την έννοια ότι η προσβαλλόμενη απόφαση παρέβη το άρθρο 3, παράγραφοι 2, 5 και 6, του βασικού κανονισμού καθόσον έπασχε πλάνη περί τα πράγματα, πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως και ανεπάρκεια αιτιολογίας όσον αφορά την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας. Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι τα κοινοτικά όργανα παρέβησαν το άρθρο 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, παραλείποντας να λάβουν υπόψη τους την επίδραση και άλλων παραγόντων πέραν των εισαγωγών με πρακτικές ντάμπινγκ.

Επί του πρώτου σκέλους που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφοι 2, 5 και 6, του βασικού κανονισμού

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

130 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού που έχει ως εξής:

«Πρέπει να αποδεικνύεται, με βάση το σύνολο των συναφών αποδεικτικών στοιχείων που έχουν υποβληθεί σε σχέση με την παράγραφο 2, ότι οι εισαγωγές με

πρακτικές ντάμπινγκ προκαλούν ζημία κατά την έννοια του παρόντος κανονισμού. Ειδικότερα, είναι απαραίτητο να αποδεικνύεται ότι ο όγκος ή/και το επίπεδο των τιμών, όπως αυτά έχουν καθοριστεί βάσει της παραγράφου 3, ευθύνονται για τις συνέπειες επί της κοινοτικής βιομηχανίας, κατά τα προβλεπόμενα στην παράγραφο 5, όπως επίσης ότι οι συνέπειες αυτές είναι τέτοιας έκτασης, ώστε να είναι δυνατό να θεωρηθούν σημαντικές».

131 Οι προσφεύγουσες διευκρινίζουν συναφώς στα υπομνήματά τους απαντήσεως ότι, αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου σχετικά με την προβαλλόμενη εκ μέρους τους σύγχυση μεταξύ διαπιστώσεως της ζημίας και αναλύσεως του αιτιώδους συνδέσμου, οι αιτιάσεις τους αφορούν το πρώτο στάδιο της ζημίας όπως εκτιμήθηκε στον προσβαλλόμενο κανονισμό, ήτοι την ανάλυση της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας. Στο μέτρο που τα κοινοτικά όργανα παρέλειψαν να αποδείξουν, στηριζόμενα στην περιγραφή της καταστάσεως της εν λόγω βιομηχανίας, όπως απαιτούσε το άρθρο 3, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, ότι αυτή είχε υποστεί ζημία, δεν ήταν απαραίτητο όπως οι προσφεύγουσες αμφισβητήσουν ειδικώς την ανάλυση σχετικά με τον αιτιώδη σύνδεσμο.

132 Μετά τη διευκρίνιση αυτή, οι προσφεύγουσες βάλλουν καταρχάς κατά της διαπιστώσεως που περιέχεται στην 56η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού ότι δεν αμφισβήτησαν τα αποτελέσματα του προσωρινού κανονισμού περί της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας που επαναλαμβάνονται από την 57η έως την 61η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού.

133 Με τον ισχυρισμό αυτόν, το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωσή του επιμέλειας και παραβίασε την αρχή της χρηστής διοικήσεως. Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν ανεπαρκώς αιτιολογημένη όσον αφορά την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας. Συγκεκριμένα, δεν παρείχε τη δυνατότητα ούτε στις προσφεύγουσες ούτε στο Πρωτοδικείο να κρίνουν αν τα όργανα έλαβαν υπόψη τους τις παρατηρήσεις των προσφευγουσών στο ζήτημα αυτό. Το ελάττωμα αυτό της αιτιολογίας δεν μπορεί να διορθωθεί κατά τη διάρκεια της δίκης.

134 Ακολούθως, οι προσφεύγουσες αμφισβητούν τις διαπιστώσεις που πραγματοποίησαν τα όργανα όσον αφορά την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας. Εξετάζουν

διαδοχικά τις διαπιστώσεις σχετικά με την παραγωγική ικανότητα, την παραγωγή και τον όγκο πωλήσεων καθώς και σχετικά με την παραγωγικότητα.

135 Πρώτον, οι περί παραγωγικής ικανότητας διαπιστώσεις των κοινοτικών οργάνων, που διαλαμβάνονται στην 57η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλομένου κανονισμού, πάσχουν πλάνη περί τα πράγματα. Ειδικότερα, οι περισσότερες από τις έντεκα εγκαταστάσεις παραγωγής (που αντιπροσωπεύουν περίπου το ένα τέταρτο της συνολικής ικανότητας παραγωγής του οικείου προϊόντος εντός της Κοινότητας) οι οποίες, κατά την 57η αιτιολογική σκέψη, είχαν παύσει τις δραστηριότητές τους μεταξύ 1992 και της περιόδου έρευνας, είτε δεν είχαν κλείσει, αλλά είχαν εκσυγχρονίσει τις εγκαταστάσεις παραγωγής τους [Dalmine (Arcore), 1992, 95 000 τόνοι, Mannesmann (Mülheim), 1992, 350 000 τόνοι, Tubacex (Amurrio), 1993, 60 000 τόνοι, και Tubos Reunidos (Amurrio), 1994, 50 000 τόνοι], είτε τις είχαν αναλάβει άλλοι παραγωγοί (Seta, Roncadelle, 1992, 100 000 τόνοι), είτε, τέλος, είχαν παύσει τη δραστηριότητά τους κατ' εφαρμογήν ενός προγράμματος ενισχύσεων του κλεισίματος παραγωγικών εγκαταστάσεων [ATM (Bari), 1995, 35 000 τόνοι], κατά τα στοιχεία που προέρχονται από τους ίδιους τους ευρωπαίους παραγωγούς, που δημοσιεύθηκαν στο «Metal Bulletin» ή στον τόμο με τίτλο «Pipe and Tube Mills of the World with Global Technical Data, 1997».

136 Έστω και αν υποτεθεί ότι τα προαναφερθέντα στοιχεία που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη εν προκειμένω, εντούτοις οι ισχυρισμοί των κοινοτικών οργάνων σχετικά με το κλείσιμο εγκαταστάσεων δεν στηρίζονται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο, ιδίως όσον αφορά το αν τα αριθμητικά στοιχεία στα οποία σέγγραφοαι αυτοί αναφέρονται αποκλειστικά στο οικείο προϊόν. Ως εκ τούτου, οι διαπιστώσεις των οργάνων που αφορούν την παραγωγική ικανότητα ήταν προδήλως εσφαλμένες.

137 Δεύτερον, οι αριθμοί που αφορούν την παραγωγή της κοινοτικής βιομηχανίας (57η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού) ήταν σημαντικά κατώτεροι από τους αριθμούς που προέρχονταν από τους παραγωγούς της Κοινότητας τους οποίους κατέθεσαν οι προσφεύγουσες με τις προσωρινές τους προτάσεις σχετικά με τη ζημία (πίνακας 5, σ. 9) και οι οποίοι στηρίζονταν σ' ένα έγγραφο από τη γερμανική Stahlrohrverband της 19ης Σεπτεμβρίου 1996. Επιπλέον, οι αριθμοί που παρέθετε η ίδια αιτιολογική σκέψη αναφέρονταν επίσης στην παραγωγή της κοινοτικής βιομη-

χανίας στο σύνολό της και όχι μόνο στην παραγωγή του οικείου προϊόντος, αντίθετα με τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου που δεν στηρίζονται σε κανένα αποδεικτικό στοιχείο.

138 Ως προς τον όγκο των πωλήσεων, που πέρασε από 781 770 τόνους το 1992 στους 775 721 τόνους το 1995 και στους 722 042 τόνους κατά περίοδο έρευνας, σύμφωνα με την 58η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, από την αιτιολογική αυτή σκέψη προκύπτει σαφώς ότι οι παρατιθέμενοι αριθμοί αναφέρονται στις «πωλήσεις των κοινοτικών παραγωγών» και όχι μόνο στις πωλήσεις του οικείου προϊόντος. Οι αριθμοί αυτοί «αντικρούονται προφανώς» από τα στοιχεία που περιέχει ένα άρθρο που επιγράφεται «Seamless changes transform the European scene» που δημοσιεύθηκε στο *Metal Bulletin* του Απριλίου 1996, το οποίο τόνιζε ότι το 1994 μόνον οι πωλήσεις σωλήνων χωρίς συγκόλληση της Dalmine υπερέβησαν τους 700 000 τόνους. Η τάση για συνεχή μείωση των πωλήσεων που εκφράζουν οι αριθμοί που παρατίθενται στην 58η αιτιολογική σκέψη αντικρούεται εξάλλου από την αύξηση του αριθμού των συναλλαγών σύμφωνα με τους αριθμούς που παραθέτουν οι κοινοτικοί παραγωγοί στο μη εμπιστευτικού χαρακτήρα κείμενο της καταγγελίας.

139 Τρίτον, όσον αφορά την αποδοτικότητα, ο προσβαλλόμενος κανονισμός (60ή αιτιολογική σκέψη) αντιφάσκει προς τον προσωρινό κανονισμό (57η αιτιολογική σκέψη), δεν στηρίζεται σε κανένα βέβαιο αποδεικτικό στοιχείο και πάσχει πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός, ο οποίος κάνει απλώς λόγο για μείωση των απωλειών, με βάση μεταξύ άλλων το ποσοστό αρνητικής αποδοτικότητας κατά 0,7 % κατά την περίοδο έρευνας, δεν συμφωνεί με τον προσωρινό κανονισμό που διαπιστώνει ότι, εν μέρει λόγω των αυξήσεων των τιμών, η κοινοτική βιομηχανία είχε φθάσει στο κατώτατο όριο αποδοτικότητας κατά τους πρώτους οκτώ μήνες του 1996, ήτοι κατά τη διάρκεια των οκτώ τελευταίων μηνών της περιόδου έρευνας.

140 Εξάλλου, οι αριθμοί που προέρχονται από τους κοινοτικούς παραγωγούς επιβεβαίωναν την αποδοτικότητα των πωλήσεων. Έτσι, μεταξύ των μεγαλυτέρων παραγωγών σωλήνων χωρίς συγκόλληση της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η Vallourec Industries (Γαλλία) πραγματοποίησε εκ νέου κέρδη το 1995, σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο που δημοσιεύθηκε στο *Metal Bulletin* του Απριλίου 1996 και το ίδιο

ισχύει για την Dalmine για το 1992, 1994 και 1995, σύμφωνα με το άρθρο με τίτλο «Dalmine goes private», που δημοσιεύθηκε στο ίδιο τεύχος του περιοδικού αυτού.

141 Επιπλέον, τα κοινοτικά όργανα εντόπισαν τις χρηματοοικονομικές απώλειες ως μία από τις μορφές ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία (62η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού), δίχως να αποδείξουν, όπως επιβάλλει το άρθρο 3, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, ότι οι χρηματοοικονομικές απώλειες προκλήθηκαν από τις εισαγωγές προελεύσεως χωρών που αποτελούσαν αντικείμενο της έρευνας.

142 Τέλος, οι προσφεύγουσες βάλλουν κατά του ότι ελήφθη υπόψη η περίοδος που περιλαμβάνεται μεταξύ Ιανουαρίου 1992 και τέλους της περιόδου έρευνας για τον καθορισμό της υπάρξεως ζημίας (9η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού), ενώ η περίοδος έρευνας εκτείνεται μόνον από 1ης Σεπτεμβρίου 1995 μέχρι 31 Αυγούστου 1996.

143 Συναφώς, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος, καθόσον τα κοινοτικά όργανα παρέλειψαν να αιτιολογήσουν, αφενός, το ότι έλαβαν υπόψη τους περίοδο μεγαλύτερη από την περίοδο έρευνας και, αφετέρου, την επιλογή του έτους 1992 για την έναρξη αυτής της μεγαλύτερης περιόδου (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 87). Η αιτιολόγηση αυτή απαιτείτο, εν προκειμένω, καθόσον, εξαιρουμένου του 1995 (κατά τη διάρκεια του οποίου υπήρξε ύφεση στη βιομηχανία σωλήνων χωρίς συγκόλληση σε παγκόσμια κλίμακα), οι αριθμοί που αναφέρονταν στην 57η και 60ή αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού έδειχναν ότι, για όλους τους σχετικούς δείκτες, η κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας βελτιώθηκε το 1994 και 1995 και ότι έφθασε στο κατώτατο όριο αποδοτικότητας κατά τη διάρκεια των οκτώ πρώτων μηνών του 1996.

144 Το Συμβούλιο απορρίπτει την επιχειρηματολογία αυτή υποστηρίζοντας μεταξύ άλλων ότι οι αιτιάσεις σχετικά με τις διαπιστώσεις του προσβαλλόμενου κανονισμού δεν είναι βάσιμες.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

145 Πριν από την εξέταση του πρώτου σκέλους του πέμπτου λόγου αναιρέσεως, επιβάλλεται καταρχάς η ερμηνεία του περιεχομένου του. Αν και οι προσφεύγουσες περιορίζονται να προβάλλουν ρητώς μόνον την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, ωστόσο από τη διατύπωση των αιτιάσεών τους στα υπομνήματά τους προκύπτει ότι αμφισβητούν το σύννομο του προσβαλλόμενου κανονισμού, λόγω του ότι πάσχει πλάνη περί τα πράγματα και ανεπάρκεια αιτιολογίας όσον αφορά την ανάλυση της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας.

146 Στο πλαίσιο αυτό, υποστηρίζοντας ότι τα οικεία όργανα παρέλειψαν να διαπιστώσουν, με τη βοήθεια όλων των σχετικών αποδεικτικών στοιχείων περί της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας, στα οποία παραπέμπει το άρθρο 3, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, την ύπαρξη της ζημίας που υπέστη η βιομηχανία αυτή, οι προσφεύγουσες ανέφεραν με αρκετή σαφήνεια τις δικαιικές αρχές στις οποίες στηρίζονται, χωρίς να είναι αναγκαίο να επικαλεστούν ρητώς στο δικόγραφο της προσφυγής τους τις διατάξεις των παραγράφων 2 και 5 του ιδίου αυτού άρθρου, που αφορούν ειδικότερα την εκτίμηση της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας.

147 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να νοηθεί ότι αντλείται, κατά το πρώτο του σκέλος, από την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφοι 2, 5 και 6, του βασικού κανονισμού.

148 Πρώτον, το Πρωτοδικείο επισημαίνει συναφώς ότι οι προσφεύγουσες αμφισβήτησαν τις προσωρινές διαπιστώσεις της Επιτροπής σχετικά με την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας στα προσωρινά τους αιτήματα που αφορούν τη ζημία καθώς και στις συνοπτικές εκθέσεις των επιχειρημάτων τους που αφορούν τη ζημία που υποβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της ακροάσεως της 9ης Ιουλίου 1997, ενώπιον της Επιτροπής και ότι επιβεβαίωσαν, με τις οριστικές τους παρατηρήσεις για τη ζημία, τη θέση που είχαν υποστηρίξει κατά τρόπον εμπεριστατωμένο επί του σημείου αυτού με τα προσωρινά τους αιτήματα.

149 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο ισχυρισμός στην 56η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι οι διαπιστώσεις που περιέχονται στον προσωρινό κανονισμό για την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας δεν αμφισβητήθηκαν από τους διαδίκους, είναι ανακριβής, όπως οι προσφεύγουσες ισχυρίζονται.

150 Ωστόσο, αντίθετα με τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, η ανακρίβεια αυτη δεν συνεπάγεται την ανεπάρκεια της αιτιολογίας του προσβαλλόμενου κανονισμού, υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων που αυτές υπέβαλαν κατά τη διοικητική διαδικασία.

151 Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο δεν είναι υποχρεωμένο να αιτιολογήσει ειδικώς, στον οριστικό κανονισμό, τη μη λήψη υπόψη του των διαφόρων επιχειρημάτων που προέβαλαν τα μέρη κατά τη διοικητική διαδικασία. Αρκεί ο κανονισμός αυτός να περιέχει σαφή αιτολογία των κυρίων στοιχείων που ελήφθησαν υπόψη, εν προκειμένω, στην ανάλυση της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας, εφόσον η αιτιολογία αυτή είναι σε θέση να καταστήσει σαφείς τους λόγους για τους οποίους το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη του τα σχετικά επιχειρήματα που επικαλέστηκαν προς τούτο οι διάδικοι κατά τη διοικητική διαδικασία, (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1992, C-171/87, Canon κατά Συμβουλίου Συλλογή 1992, σ. I-1237, σκέψεις 55 έως 57, και απόφαση της 28ης Σεπτεμβρίου 1995, T-164/94, Ferchimex κατά Συμβουλίου Συλλογή 1995, σ. II-2681, σκέψεις 90 έως 117).

152 Εν προκειμένω, οι αιτιολογικές σκέψεις, από 57 έως 62, του προσβαλλόμενου κανονισμού περιέχουν επαρκή αιτιολογία όσον αφορά την εκτίμηση των κύριων δεικτών που χαρακτηρίζουν την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας, τους οποίους έλαβαν υπόψη τους τα κοινοτικά όργανα. Συναφώς, οι προσφεύγουσες δεν επικαλούνται κανένα επιχείρημα ή ειδικό αποδεικτικό στοιχείο, εξ όσων προβλήθηκαν κατά τη διοικητική διαδικασία κατά των διαπιστώσεων που περιέχει ο προσωρινός κανονισμός, το οποίο να καθιστούσε αναγκαίες συμπληρωματικές αιτιολογίες στον προσβαλλόμενο κανονισμό.

153 Επιπλέον, στο μέτρο που δεν έβλαψε, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα δικαιώματα των προσφευγουσών, ο εσφαλμένος ισχυρισμός, στην 56η αιτιολογική σκέψη του

προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι αυτές δεν αμφισβήτησαν τις διαπιστώσεις σχετικά με την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας που περιγράφει ο προσωρινός κανονισμός, δεν συνιστά παράβαση της υποχρεώσεως επιμελείας και χρηστής διοικήσεως δυναμένη να καταστήσει παράνομο τον προσβαλλόμενο κανονισμό.

154 Δεύτερον, επιβάλλεται η εξέταση, όσον αφορά την κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας, του βασίμου των διαπιστώσεων που περιέχει ο προσβαλλόμενος κανονισμός υπό το πρίσμα της επιχειρηματολογίας των προσφευγουσών.

155 Συναφώς το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει εκ προοιμίου ότι η ανάλυση της καταστάσεως αυτής συνεπάγεται την εκτίμηση περίπλοκων οικονομικών καταστάσεων, κατά τον έλεγχο της οποίας ο δικαστής πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση ότι τηρήθηκαν οι κανόνες διαδικασίας, ότι πράγματι συνέβησαν τα πραγματικά περιστατικά, ότι δεν χώρησε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως ή κατάχρηση εξουσίας (απόφαση του Δικαστηρίου της 10ης Μαρτίου 1992, C-174/87, Ricoh κατά Συμβουλίου Συλλογή 1992, σ. I-1335, σκέψη 68).

156 Εξάλλου, πρέπει να απορριφθούν εξαρχής οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών ότι τα στοιχεία σχετικά με την παραγωγική ικανότητα, την παραγωγή και τις πωλήσεις, που περιέχει ο προσβαλλόμενος κανονισμός, αναφέρονταν στο σύνολο της παραγωγής της κοινοτικής βιομηχανίας. Συναφώς, οι προσφεύγουσες δεν επικαλούνται κανένα κρίσιμο επιχείρημα που να δίνει τη δυνατότητα να μη ληφθεί υπόψη ο ισχυρισμός του Συμβουλίου ότι οι αριθμοί στους οποίους στηρίζεται η εκτίμηση της ζημίας αναφέρονται αποκλειστικά στο οικείο προϊόν.

157 Όσον αφορά καταρχάς τις διαπιστώσεις σχετικά με την παραγωγική ικανότητα, από τα στοιχεία που δημοσιεύθηκαν στο *Metal Bulletin* και στον τόμο «Pipe and Tube Mills of the World whith Global Technical Data», στα οποία οι προσφεύγουσες στηρίζουν την επιχειρηματολογία τους, δεν μπορεί να αποδειχθεί η ανακρίβεια των διαπιστώσεων σχετικά με τη μείωση της παραγωγικής ικανότητας, που επαναλαμβάνονται στην 57η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγουσες δεν επικαλέστηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου

κανένα στοιχείο που μπορεί να κλονίσει τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου ότι η Dalmine (Arcore) και η SETA (Roncadelle) μείωσαν πράγματι την παραγωγική τους ικανότητα κατά 95 000 και 100 000 τόνους. Ούτε επίσης αντέκρουσαν τον ισχυρισμό του καθού οργάνου ότι η Mannesmann, που διαθέτει ακόμη ένα εργοστάσιο στο Mülheim, έκλεισε ένα δεύτερο εργοστάσιο παραγωγικής ικανότητας 350 000 τόνων στην περιοχή αυτή. Όσον αφορά το κλείσιμο ενός εργοστασίου της ATM στο Μπάρι, ο ισχυρισμός των προσφευγουσών, ότι το κλείσιμο αυτό δεν οφειλόταν σε εισαγωγές με πρακτική ντάμπινγκ, δεν μπορούσε, έστω και αν ήταν βάσιμος, να ανατρέψει τα συμπεράσματα που περιέχονται στην 57η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, στην οποία το Συμβούλιο περιορίζεται να διαπιστώσει μείωση της παραγωγικής ικανότητας της κοινοτικής βιομηχανίας. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν αμφισβήτησαν ενώπιον του Πρωτοδικείου τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου ότι, αφενος, η παραγωγική ικανότητα της Tubacex (Amurrio), στην οποία παραπέμπουν, αναφέρεται σε προϊόντα που δεν αφορά η έρευνα και, αφετέρου, ότι η Tubos Reunidos (Amurrio) μείωσε την παραγωγική της ικανότητα κατά 50 000 τόνους, όπως έδειξε η επί τόπου έρευνα.

158 Όσον αφορά την παραγωγή της κοινοτικής βιομηχανίας (57η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού), οι ισχυρισμοί που προβάλλουν οι προσφεύγουσες δεν μπορούν να γίνουν δεκτοί στο μέτρο που στηρίζονται σε αριθμούς που παρέσχε η γερμανική Stahlrohrverband σχετικά με ολόκληρη τη σειρά σωλήνων χωρίς συγκόλληση που απαριθμούνται στην κλάση 7304 της Συνδυασμένης Ονοματολογίας, και όχι μόνο σχετικά με τα οικεία προϊόντα (που υπάγονται σε πέντε δασμολογικές διακρίσεις από τις 37 της κλάσης 7304).

159 Ως προς τους αριθμούς σχετικά με τον όγκο των πωλήσεων (58η αιτιολογική σκέψη), οι προσφεύγουσες περιορίζονται να υποστηρίξουν ότι «προφανώς αντικρούονται» από τα ενημερωτικά στοιχεία που περιέχει ένα άρθρο του Τύπου, χωρίς να διακρίνουν μεταξύ ολόκληρης της σειράς και των οικείων και μόνον προϊόντων. Πάντως, οι αριθμοί σχετικά με τις πωλήσεις που πραγματοποιήθηκαν από μια επιχείρηση, εν προκειμένω την Dalmine, δεν δίνουν τη δυνατότητα να συναχθεί κανένα συμπέρασμα όσον αφορά την εξέλιξη της παραγωγής των οικείων προϊόντων από το σύνολο της κοινοτικής βιομηχανίας, όπως αυτή καθορίστηκε στον προσβαλλόμενο κανονισμό. Όσον αφορά το επιχείρημα των προσφευγουσών σχετικά με την αύξηση του αριθμού των συναλλαγών των κοινοτικών παραγωγών, δεν προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας ότι οι παρατιθέμενοι στην καταγγελία αριθμοί, στους οποίους στηρίζονται οι προσφεύγουσες, αναφέρονται αποκλειστικά στα προϊόντα που αφορά ο προσβαλλόμενος κανονισμός.

160 Επίσης, όσον αφορά την αποδοτικότητα (60ή αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού), οι προσφεύγουσες προβάλλουν ορισμένους αριθμούς που προέρχονται από κοινοτικούς παραγωγούς, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τους τη διάκριση μεταξύ ολόκληρης της σειράς και των οικείων προϊόντων. Επιπλέον, δεν αμφισβητούν τον ισχυρισμό του Συμβουλίου ότι, έστω και αν ορισμένοι εξ αυτών πραγματοποίησαν κέρδη, οι κοινοτικοί παραγωγοί υπέστησαν, κατά μέσον όρο, ζημίες στις πωλήσεις του ομοειδούς προϊόντος, όπως σαφώς προκύπτει από την 60ή αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού. Αντίθετα με τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, ο κανονισμός αυτός, που κάνει λόγο για μείωση των ζημιών κατά την περίοδο έρευνας εν μέρει χάρη στα τότε ισχύοντα μέτρα αντιντάμπινγκ στον τομέα των οικείων προϊόντων, συμφωνεί απόλυτα με τις διαπιστώσεις του προσωρινού κανονισμού (57η αιτιολογική σκέψη), ότι οι πωλήσεις είχαν φθάσει το κατώτατο όριο αποδοτικότητας κατά τους 8 τελευταίους μήνες της περιόδου έρευνας. Επιπλέον, οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι η εξέλιξη αυτή δεν ήταν επαρκής για να επιτύχουν το επίπεδο κερδών που θα χρειαζόταν ώστε να καλύψει η κοινοτική βιομηχανία την αύξηση του κόστους παραγωγής της και το υψηλό κόστος της αναδιάρθρωσης, να έχει εύλογο κέρδος, να ανακάμψει από τις ζημίες των προηγουμένων ετών και να εξασφαλίσει μακροπρόθεσμη βιωσιμότητα, όπως διαπίστωσαν τα κοινοτικά όργανα στην 60ή αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού.

161 Τέλος, τα κοινοτικά όργανα έχουν ευρεία διακριτική ευχέρεια προκειμένου να καθορίσουν την περίοδο που πρέπει να ληφθεί υπόψη για τη διαπίστωση της ζημίας στο πλαίσιο διαδικασίας αντιντάμπινγκ (απόφαση της 7ης Μαΐου 1991, C-69/89, Nakajima κατά Συμβουλίου Συλλογή 1991, σ. I-2069, σκέψη 86).

162 Εν προκειμένω, δεν διαπιστώθηκε ότι υπερέβησαν τα όρια της εξουσίας τους εκτιμήσεως, λαμβάνοντας υπόψη τους την περίοδο από το 1992 ως το τέλος της περιόδου έρευνας προκειμένου να αποτιμήσουν τη ζημία. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο εξέθεσε πειστικώς ότι ο καθορισμός του 1993 για την έναρξη της περιόδου αναφοράς, έτους που χαρακτηρίστηκε από παγκόσμια οικονομική ύφεση, θα οδηγούσε σε υπερβολικά και αφύσικα αποτελέσματα. Επιπλέον, καθώς η παρούσα διαδικασία κινήθηκε ταυτόχρονα με τη διαδικασία επανεξετάσεως που αφορά το ίδιο προϊόν καταγωγής άλλων χωρών της Ανατολικής Ευρώπης (ανωτέρω σκέψη 2), τα κοινοτικά όργανα δεν υπέπεσαν σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, κρίνοντας ότι ήταν εύλογο να λάβουν υπόψη το 1992, προκειμένου να εξετάσουν, μεταξύ άλλων,

την προκληθείσα ζημία υπό το πρίσμα των υφισταμένων μέτρων αντιντάμπινγκ που θεσπίστηκαν το 1992 και 1993 για τις εισαγωγές των οικείων προϊόντων προελεύσεως Ουγγαρίας, Πολωνίας και Δημοκρατίας της Κροατίας και να αποτρέψουν δυσμενείς διακρίσεις μεταξύ των χωρών που υπόκεινταν στην καινούργια έρευνα και εκείνων που υπόκεινταν στην έρευνα στο πλαίσιο της επανεξετάσεως (βλ. την 45η αιτιολογική σκέψη του προσωρινού κανονισμού).

163 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός πάσχει πλάνη περί τα πράγματα, πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως ή ανεπάρκεια αιτιολογίας όσον αφορά την εκτίμηση της καταστάσεως της κοινοτικής βιομηχανίας.

164 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως κατά το πρώτο του σκέλος πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου σκέλους που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

165 Οι προσφεύγουσες επικαλούνται ότι τα κοινοτικά όργανα ήταν υποχρεωμένα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, να ελέγξουν αν άλλοι παράγοντες, πέραν των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ, τους οποίους η Επιτροπή γνώριζε ή έπρεπε λογικά να γνωρίζει, ήταν δυνατόν να έχουν συμβάλει στη διαπιστωθείσα ζημία και αν οι παράγοντες αυτοί μπορούσαν να καταλύσουν τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των εισαγωγών του οικείου προϊόντος προελεύσεως των υποκείμενων στην έρευνα χωρών και της προκληθείσας στην κοινοτική βιομηχανία ζημίας (απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Ιουλίου 1995, Τ-166/94, Koyo Seiko κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. II-2129, σκέψεις 79, 81 και 82).

166 Όμως, τα κοινοτικά όργανα δεν εξέτασαν σωστά τις επιπτώσεις του όγκου ή των τιμών των εισαγωγών του οικείου προϊόντος καταγωγής λοιπών τρίτων χωρών. Συναφώς, η 64η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού ενείχε πλάνη περί τα πράγματα και πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως. Επιπλέον, δεν παρείχε τη δυνατότητα στις προσφεύγουσες να ελέγξουν αν η Επιτροπή ακολούθησε την ενδεδειγμένη διαδικασία για τον καθορισμό της ζημίας. Επομένως, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι, κατά την άποψή τους, ανεπαρκώς αιτιολογημένος στο σημείο αυτό.

167 Συγκεκριμένα, η 64η αιτιολογική σκέψη αναφερόταν αποκλειστικά στις εισαγωγές προελεύσεως Αργεντινής και δεν έδινε τη δυνατότητα να καθοριστούν ποιες άλλες εισαγωγές προελεύσεως τρίτων χωρών εξέτασαν πράγματι τα κοινοτικά όργανα. Επιπλέον, αντίθετα με τους ισχυρισμούς του καθού, ο πίνακας 1 που επισυνάφθηκε στο παράρτημα 2 της οριστικής γνωστοποίησης περιείχε αποκλειστικά ένα συνολικό αριθμό για τις εισαγωγές προελεύσεως τρίτων χωρών και κατά συνέπεια δεν διελάμβανε ότι τα κοινοτικά όργανα εξέτασαν τις εισαγωγές από τρίτες χώρες πέραν της Αργεντινής. Όμως, λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών που αποκαλύφθηκαν με την αρχική καταγγελία, η Επιτροπή γνώριζε και έπρεπε να εξετάσει τουλάχιστον τις επιπτώσεις των εισαγωγών από Ουκρανία, Ιαπωνία και Νότιο Αφρική στην κοινοτική βιομηχανία. Επιπροσθέτως, οι προσφεύγουσες επέστησαν την προσοχή της Επιτροπής, κατά τη διοικητική διαδικασία, στην αναγκαιότητα να εκτιμηθούν οι επιπτώσεις των εισαγωγών προελεύσεως λοιπών τρίτων χωρών, ειδικότερα της Ουκρανίας, στο προσωρινό της συμπέρασμα επί της ζημίας και στις οριστικές της παρατηρήσεις επί της ζημίας.

168 Εξάλλου, διαπιστώνοντας ότι, ενώ το μερίδιο της αγοράς που αναλογούσε στις προσφεύγουσες είχε σχεδόν διπλασιαστεί από το 1992 ως το τέλος της περιόδου έρευνας, οι εισαγωγές απο τρίτες χώρες που δεν υπόκεινταν στην έρευνα είχαν αμελητέες επιπτώσεις στην κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας, διότι πραγματοποιήθηκαν σε τιμές σαφώς υψηλότερες από αυτές των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ, τα κοινοτικά όργανα εφάρμοσαν ένα απρόσφορο κριτήριο. Έπρεπε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, να αποδείξουν αν ήταν δυνατόν η ζημία να οφείλεται, εν όλω ή εν μέρει, στις διαφορές μεταξύ των τιμών που εφάρμοσαν οι κοινοτικοί παραγωγοί για τα οικεία προϊόντα και των τιμών των προϊόντων καταγωγής άλλων χωρών.

169 Συναφώς, οι αριθμοί της Eurostat σχετικά με τις εισαγωγές στην Κοινότητα σωλήνων χωρίς συγκόλληση από το 1992 έως το 1995 έδειχναν ότι οι μέσες τιμές των εισαγωγών προελεύσεως Ουκρανίας και Αργεντινής ήταν σημαντικά κατώτερες όχι μόνο σε σχέση με τις μέσες τιμές των εισαγωγών προελεύσεως τρίτων χωρών που υπόκεινταν στην έρευνα κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου. Οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί του καθού δεν αποδείχθηκαν.

170 Εξάλλου, τα κοινοτικά όργανα δεν απέδειξαν βάσει αδιάσειστων αποδεικτικών στοιχείων ότι η μείωση θέσεων εργασίας (62η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού) προκλήθηκε από τις εισαγωγές που προέρχονταν από χώρες που αφορούσε η έρευνα, αποκλειομένων άλλων παραγόντων, όπως η αυτοματοποίηση της παραγωγικής διαδικασίας. Όμως, η αυτοματοποίηση αυτή είχε ως αποτέλεσμα την κατάργηση 23 000 θέσεων εργασίας στη βιομηχανία σιδηρουργίας από το 1992 και εντεύθεν, σύμφωνα με το τιτλοφορούμενο «A strictly private business» άρθρο που δημοσιεύθηκε στο *Metal Bulletin* τον Δεκέμβριο του 1996.

171 Επιπλέον, η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη της, μεταξύ των άλλων παραγόντων που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, τη μείωση των εξαγωγών της Κοινότητας που προέκυπτε, μεταξύ άλλων, από τα στοιχεία που μνημονεύει η καταγγελία.

172 Το Συμβούλιο φρονεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι σύμφωνος με το άρθρο 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

173 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, «άλλοι γνωστοί παράγοντες πλην των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ, οι οποίοι προ-

ξενούν κατά το ίδιο χρονικό διάστημα ζημία στην κοινοτική βιομηχανία, εξετάζονται ομοίως, προκειμένου να διασφαλισθεί ότι η προκαλούμενη από τους εν λόγω άλλους παράγοντες ζημία δεν αποδίδεται στις εισαγωγές που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ κατ' εφαρμογήν της παραγράφου 6. Στους παράγοντες που είναι δυνατό να ληφθούν υπόψη εν προκειμένω περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, ο όγκος και οι τιμές εισαγωγών πωλούμενων σε τιμές που δεν απορρέουν από πρακτικές ντάμπινγκ, η τυχόν συρρίκνωση της ζήτησης ή μεταβολές των δεδομένων κατανάλωσης, τυχόν περιοριστικές εμπορικές πρακτικές που εφαρμόζουν οι παραγωγοί τρίτων χωρών και της Κοινότητας και ο μεταξύ τους ανταγωνισμός, οι τεχνολογικές εξελίξεις, καθώς και οι εξαγωγικές επιδόσεις και η παραγωγικότητα της κοινοτικής βιομηχανίας».

174 Όσον αφορά, πρώτον, την αιτίαση σχετικά με την μη διενέργεια ελέγχου, από τα κοινοτικά όργανα, των επιπτώσεων των εισαγωγών από Νότιο Αφρική, Ιαπωνία και Ουκρανία στην κατάσταση της κοινοτικής βιομηχανίας, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει καταρχάς ότι από τον προσβαλλόμενο κανονισμό προκύπτει (64η αιτιολογική σκέψη) ότι τα κοινοτικά όργανα δεν περιόρισαν τον έλεγχό τους στις εισαγωγές από Αργεντινή για παράδειγμα, αλλά έλαβαν υπόψη τους το σύνολο των εισαγωγών από τρίτες χώρες που δεν κάλυψαν οι δύο έρευνες. Συναφώς, οι εισαγωγές των οικείων προϊόντων προελεύσεως τρίτων χωρών που δεν καλύπτονται από τις έρευνες, των οποίων ο όγκος (π.χ. 45 875 τόνοι το 1992) αναφέρεται στον πίνακα 1 που επισυνάπτεται στο παράρτημα 2 της οριστικής γνωστοποίησης, δεν περιορίζονται, αντίθετα με τους ισχυρισμούς των προσφευγουσών, στις εισαγωγές από Αργεντινή, όπως προκύπτει από τους αριθμούς που προσκόμισαν οι προσφεύγουσες (οι οποίοι δείχνουν π.χ. ότι 7 415 τόνοι των οικείων προϊόντων από Αργεντινή εισήχθησαν στην Κοινότητα το 1992). Επιπλέον, τα κοινοτικά όργανα έλαβαν υπόψη τους το σύνολο των εισαγωγών από τρίτες χώρες που δεν κάλυψαν οι έρευνες όπως δείχνει η 64η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού κατά την οποία το μερίδιο αγοράς που αντιπροσώπευαν οι μη καλυπτόμενες από τις έρευνες εισαγωγές από τρίτες χώρες αυξήθηκε από 4,3 % το 1992 σε 7,7 % κατά την περίοδο της έρευνας.

175 Επιπλέον, οι προσφεύγουσες δεν προσκόμισαν κανένα συγκεκριμένο αποδεικτικό στοιχείο που να οδηγεί στην υπόθεση ότι τα κοινοτικά όργανα υπέπεσαν σε πλάνη περί τα πράγματα ή σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως κρίνοντας ότι, παρά την αύξηση αυτή των μεριδίων αγοράς από το 1992 έως το 1996, οι εισαγωγές από τρίτες χώρες που δεν υπόκεινταν στις δύο έρευνες είχαν αμελητέες επιπτώσεις στην κατάσταση

της κοινοτικής βιομηχανίας, λόγω του ότι, αφενός, οι τιμές των εισαγωγών αυτών ήταν σαφώς υψηλότερες από τις τιμές των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ και, αφετέρου, λόγω του ότι δεν υπήρχε καμία ένδειξη για το ότι οι εισαγωγές αυτές είχαν αποτελέσει αντικείμενο πρακτικών ντάμπινγκ. Ειδικότερα, οι αριθμοί της Eurostat που επικαλούνται οι προσφεύγουσες αναφέρονται στις ετήσιες μέσες τιμές των εισαγωγών από Αργεντινή, Νότιο Αφρική, Ιαπωνία και Ουκρανία, από το 1992 έως το 1995. Συγκεκριμένα, από τους αριθμούς αυτούς δεν είναι δυνατό να γίνει αρκούντως λεπτομερής σύγκριση μεταξύ των τιμών εισαγωγής από τις τρίτες χώρες και των τιμών που εφάρμοσαν οι κοινοτικοί παραγωγοί ή οι εξαγωγείς στις χώρες που υπόκεινταν στην έρευνα.

176 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι προσφεύγουσες δεν απέδειξαν ότι τα κοινοτικά όργανα υπέπεσαν σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως θεωρώντας ότι οι εισαγωγές από τρίτες χώρες που δεν κάλυψαν οι έρευνες δεν μπορούσαν να καταλύσουν τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ και της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία.

177 Όσον αφορά, δεύτερον, τις επιπτώσεις των αναδιαρθρώσεων και της αυτοματοποίησης της παραγωγικής διαδικασίας στη μείωση κατά 35 % περίπου της απασχόλησης στην κοινοτική βιομηχανία, που αντιπροσωπεύει απώλεια 2 800 περίπου θέσεων εργασίας από το 1992 ως το τέλος της περιόδου έρευνας (61η και 62η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα στοιχεία που επικαλούνται οι προσφεύγουσες — μεταξύ άλλων το δημοσιογραφικό άρθρο που δημοσιεύθηκε στο *Metal Bulletin* του Δεκεμβρίου 1996, που αφορά τη βιομηχανία της σιδηρουργίας στο σύνολό της — δεν αρκούν για να αποδείξουν ότι τα κοινοτικά όργανα υπέπεσαν σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως διαπιστώνοντας, στην 66η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι οι εισαγωγές που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ, εξεταζόμενες χωριστά, έπαιξαν σημαντικό ρόλο στις σοβαρές αυτές απώλειες θέσεων εργασίας.

178 Όσον αφορά, τρίτον, τις επιπτώσεις της μείωσης των εξαγωγών της Κοινότητας στην κοινοτική βιομηχανία, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, εν πάση περιπτώσει, οι ισχυρισμοί των προσφευγουσών δεν στηρίζονται σε κανένα συγκεκριμένο στοιχείο ή επιχείρημα και πρέπει, συνεπώς, να απορριφθούν.

179 Για όλους αυτούς τους λόγους, δεν μπορεί να προσαφθεί στα κοινοτικά όργανα ότι παρέλειψαν να εξετάσουν άλλους γνωστούς παράγοντες που ζημίωσαν την κοινοτική βιομηχανία και να ελέγξουν αν οι παράγοντες αυτοί ήταν ικανοί να καταλύσουν τον αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ των εισαγωγών που αποτελούσαν αντικείμενο ντάμπινγκ και της ζημίας που υπέστη η κοινοτική βιομηχανία. Επιπλέον, από τις ανωτέρω σκέψεις προκύπτει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι επαρκώς αιτιολογημένος στο σημείο αυτό.

180 Υπό τις συνθήκες αυτές, το δεύτερο σκέλος του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, σχετικά με την παράβαση του άρθρο 3, παράγραφος 7, του βασικού κανονισμού, είναι αβάσιμο.

181 Συνεπώς, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί κατά τα δύο σκέλη του.

Επί του έκτου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και από την προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως καθώς και από την ανεπάρκεια της αιτιολογίας

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

182 Οι προσφεύγουσες υπενθυμίζουν ότι, κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, «τα μέρη που αναφέρονται στην παράγραφο 1 [που περιλαμβάνουν τους εξαγωγείς] δύνανται να ζητούν την τελική αποκάλυψη [οριστική γνωστοποίηση] των ουσιωδών πραγματικών περιστατικών και του σκεπτικού επί τη βάσει των οποίων πρόκειται να διατυπωθεί εισήγηση για την επιβολή οριστικών μέτρων».

183 Η διάταξη αυτή επιβάλλει στην Κοινότητα να ενημερώνει τους εξαγωγείς για τα συμπεράσματά της όσον αφορά όχι μόνον την ύπαρξη ντάμπινγκ και ζημίας, αλλά

και το συμφέρον της Κοινότητας. Συγκεκριμένα από τα άρθρα 7, παράγραφος 1, και 9, παράγραφος 4, του βασικού κανονισμού προκύπτει ότι το συμφέρον της Κοινότητας εξαρτάται από τα ουσιώδη αυτά πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό βάσει των οποίων πρόκειται να επιβληθεί οριστικός δασμός, γεγονός που δεν αμφισβήτησε το Συμβούλιο.

184 Εν προκειμένω, τα κοινοτικά όργανα παρέβησαν έναν ουσιώδη τύπο που προβλέπει το προαναφερθέν άρθρο 20, παράγραφος 2, δεδομένου ότι παρέλειψαν να δώσουν την οριστική γνωστοποίηση του σκεπτικού σχετικά με το κοινοτικό συμφέρον, μολονότι οι προσφεύγουσες είχαν ζητήσει τη γνωστοποίηση αυτή, δυνάμει της διατάξεως αυτής, με επιστολή της 9ης Οκτωβρίου 1996.

185 Επιπλέον, με την παράλειψη αυτή, προσέβαλαν το δικαίωμα ακροάσεως των προσφευγουσών, το οποίο περιελάμβανε το δικαίωμα να ενημερωθούν εφ' όλων των στοιχείων των δυναμένων να επηρεάσουν δυσμενώς τη θέση τους και να αποβούν χρήσιμα στην προάσπιση των συμφερόντων τους καθώς και το δικαίωμα να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί της θέσης των κοινοτικών οργάνων (απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Ιουνίου 1991, C-49/88, Al-Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου Συλλογή 1991, σ. I-3187, σκέψεις 15 και 16).

186 Εξάλλου, εν προκειμένω, τα κοινοτικά όργανα παρέλειψαν να λάβουν υπόψη τους τις παρατηρήσεις σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες κατά τη διοικητική διαδικασία. Τούτο προκύπτει από τη δήλωση, στην 73η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι, «μετά τη δημοσίευση του προσωρινού κανονισμού, κανένα από τα ενδιαφερόμενα μέρη δεν έκανε παρατηρήσεις σχετικά με τα προσωρινά συμπεράσματα της Επιτροπής για τα συμφέροντα της Κοινότητας».

187 Δεδομένου ότι τα κοινοτικά όργανα δεν απάντησαν στις ενστάσεις των προσφευγουσών που διαλαμβάνει η προηγούμενη σκέψη, ο προσβαλλόμενος κανονισμός είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος όσον αφορά τον καθορισμό του συμφέροντος της Κοινότητας.

188 Τέλος, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγουσες απέρριψαν το επιχείρημα του Συμβουλίου ότι ήσαν σε θέση να προασπιστούν αποτελεσματικά τα συμφέροντά τους. Από το σημείο 73 του προσβαλλόμενου κανονισμού προέκυπτε ότι, μετά τη δημοσίευση του προσωρινού κανονισμού, η Επιτροπή συνέχισε την έρευνά της. Εξέδωσε την οριστική της απόφαση σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας βάσει συμπληρωματικών στοιχείων που ελήφθησαν από τις απαντήσεις στα ερωτηματολόγια που απηύθυνε σε επιχειρήσεις που χρησιμοποιούσαν το οικείο προϊόν.

189 Το Συμβούλιο απορρίπτει την επιχειρηματολογία των προσφευγουσών. Πρώτον, η μη έλλειψη μνείας περί του συμφέροντος της Κοινότητας, στην οριστική γνωστοποίηση δεν συνιστά παράβαση του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού και προσβολή του δικαιώματος ακροάσεως.

190 Συγκεκριμένα, οι εξαγωγείς δεν μπορούσαν να απαιτήσουν ενημέρωση σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας, βάσει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού. Όσον αφορά τον καθορισμό του συμφέροντος της Κοινότητας, το δικαίωμα για ενημέρωση διέπεται από τις ειδικές διατάξεις του άρθρου 21, παράγραφος 6, του βασικού κανονισμού, ο οποίος ορίζει με ακρίβεια αυτούς που έχουν το δικαίωμα αυτό (στους οποίους δεν περιλαμβάνονται οι εξαγωγείς) και τις λεπτομέρειες άσκησής του όσον αφορά τα συμπεράσματα σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας και το οποίο υποκαθιστά στο σημείο αυτό τις γενικές διατάξεις του άρθρου 20, παράγραφος 2, σχετικά με την πληροφόρηση των μερών.

191 Η ερμηνεία ότι το άρθρο 21, παράγραφος 6, αφορά ειδικώς την ενημέρωση για τα συμπεράσματα σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας επιβεβαιώνεται απο την 30ή αιτιολογική σκέψη του βασικού κανονισμού και από το γεγονός ότι το άρθρο αυτό αφορά επίσης ορισμένα μέρη που έχουν το δικαίωμα για ενημέρωση δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

192 Επιπλέον, η προαναφερθείσα απόφαση Al-Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου επιβεβαίωσε ότι τα συμπεράσματα για το συμφέρον της Κοινότητας δεν πρέπει να διαβιβάζονται στους εξαγωγείς, διότι δεν αποτελούν μέρος των ισχυρισμών που προβάλλονται εις βάρος τους, έναντι των οποίων πρέπει να είναι σε θέση να αμυνθούν.

193 Ειδικότερα, τα συμφέροντα των εξαγωγέων δεν εμπίπτουν, εξ ορισμού, στην εκτίμηση του συμφέροντος της Κοινότητας. Η απαίτηση της εκτιμήσεως αυτής δεν επιβάλλεται από το άρθρο VI της Γενικής Συμφωνίας Δασμών και Εμπορίου του 1994 και του κώδικα αντιντάμπινγκ του 1994. Εισήχθη στον βασικό κανονισμό προκειμένου να εναρμονίσει τα συμφέροντα των διαφόρων οικονομικών παραγόντων της Κοινότητας, εξασφαλίζοντας ότι θα λαμβάνονται υπόψη τα συμφέροντα όχι μόνον της βιομηχανίας που προέβη στην καταγγελία, αλλά και των λοιπών παραγόντων της αγοράς (εισαγωγέων, χρηστών, καταναλωτών), οι οποίοι συνεπώς πρέπει να είναι σε θέση να προασπίσουν αποτελεσματικά τη θέση τους.

194 Εν πάση περιπτώσει, εν προκειμένω, ο προσωρινός κανονισμός (από την 68η έως την 77η αιτιολογική σκέψη) είχε ήδη θίξει το ζήτημα του συμφέροντος της Κοινότητας. Καμία από τις σχετικές παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες δεν αφορούσε κάποιο συγκεκριμένο συμπέρασμα εξ όσων διατυπώνονται μεταξύ της 68ης και 77ης αιτιολογικής σκέψης του κανονισμού αυτού.

195 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο απέρριψε, λόγω του ότι έπρεπε να προβληθεί το αργότερο με το υπόμνημα απαντήσεως, τον ισχυρισμο των προσφευγουσών σχετικά με τη συνέχιση της έρευνας στον χώρο των επιχειρήσεων-χρηστών, μετά τη δημοσίευση του προσωρινού κανονισμού, όπως προκύπτει από το σημείο 73 του προσβαλλόμενου κανονισμού.

196 Τέλος, το Συμβούλιο αμφισβητεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός (73η αιτιολογική σκέψη) είναι ανεπαρκώς αιτιολογημένος.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

197 Το άρθρο 20 του βασικού κανονισμού ορίζει:

«Ενημέρωση των μερών

1. Οι καταγγέλλοντες, οι εισαγωγείς, οι εξαγωγείς, οι αντιπροσωπευτικές τους ενώσεις και οι εκπρόσωποι της χώρας εξαγωγής δύνανται να ζητούν την αποκάλυψη αναλυτικών πληροφοριών για τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και για το σκεπτικό επί τη βάσει των οποίων έχουν επιβληθεί προσωρινά μέτρα. Οι σχετικές αιτήσεις πρέπει να υποβάλλονται γραπτώς αμέσως μετά την επιβολή των προσωρινών μέτρων, ενώ οι πληροφορίες πρέπει να κοινοποιούνται γραπτώς το συντομότερο δυνατό μετά την υποβολή της αίτησης.

2. Τα μέρη που αναφέρονται στην παράγραφο 1 δύνανται να ζητούν την τελική αποκάλυψη [οριστική γνωστοποίηση] των ουσιωδών πραγματικών περιστατικών και του σκεπτικού επί τη βάσει των οποίων πρόκειται να διατυπωθεί εισήγηση για την επιβολή οριστικών μέτρων ή για την περάτωση της έρευνας ή της διαδικασίας άνευ επιβολής μέτρων 7, λαμβάνεται ιδιαίτερη μέριμνα για τη γνωστοποίηση εκείνων των πραγματικών περιστατικών και του σκεπτικού που ενδεχομένως διαφέρουν από εκείνα που αποτέλεσαν τη βάση για την επιβολή των προσωρινών μέτρων.

3. Οι αιτήσεις για την τελική αποκάλυψη [οριστική γνωστοποίηση] στοιχείων, οι οποίες προβλέπονται στην παράγραφο 2, αποστέλλονται γραπτώς στην Επιτροπή και παραλαμβάνονται, σε περιπτώσεις που έχει ήδη επιβληθεί προσωρινός δασμός, το αργότερο ένα μήνα μετά τη δημοσίευση της πράξης επιβολής του εν λόγω δασμού.

4. Η τελική αποκάλυψη στοιχείων [οριστική γνωστοποίηση] γίνεται γραπτώς. Πρέπει να πραγματοποιείται το συντομότερο δυνατόν και, καταρχήν, το αργότερο ένα μήνα πριν από την οριστική απόφαση ή την υποβολή εκ μέρους της Επιτροπής οποιασδήποτε πρότασης για τη λήψη οριστικών μέτρων βάσει του άρθρου 9 (...).»

198 Το άρθρο 21 του βασικού κανονισμού ορίζει:

«Συμφέρον της Κοινότητας

1. Κάθε συμπέρασμα σχετικά με το κατά πόσον το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει παρέμβαση πρέπει να βασίζεται σε συνολική εκτίμηση όλων των ποικίλων συμφερόντων, συμπεριλαμβανομένων των συμφερόντων της εγχώριας βιομηχανίας, των χρηστών και των καταναλωτών· η διατύπωση οποιουδήποτε συμπεράσματος βάσει του παρόντος άρθρου είναι δυνατή μόνον εφόσον έχει παρασχεθεί σε όλα τα μέρη η δυνατότητα να γνωστοποιήσουν τις απόψεις τους, όπως προβλέπει η παράγραφος 2. Κατά την παραπάνω εξέταση, αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία στην ανάγκη εξάλειψης των φαινομένων νόθευσης των συναλλαγών που προκαλούν οι επιζήμιες πρακτικές ντάμπινγκ και αποκατάστασης γνήσιου του ανταγωνισμού. Τα μέτρα που έχουν προσδιορισθεί με βάση τις διαπιστώσεις για το ντάμπινγκ και τη ζημία είναι δυνατό να μην επιβάλλονται, σε περίπτωση που οι αρχές, με βάση όλες τις προσκομισθείσες πληροφορίες, καταλήγουν με ασφάλεια στο συμπέρασμα ότι η επιβολή των εν λόγω μέτρων δεν εξυπηρετεί το συμφέρον της Κοινότητας.

2. Προκειμένου να δημιουργηθούν οι κατάλληλες προϋποθέσεις ώστε οι αρχές να μπορούν να λάβουν υπόψη τους όλες τις απόψεις και όλα τα στοιχεία, πριν αποφασίσουν αν η επιβολή μέτρων εξυπηρετεί ή όχι το συμφέρον της Κοινότητας, παρέχεται το δικαίωμα στους καταγγέλλοντες, στους εισαγωγείς και τις αντιπροσωπευτικές τους ενώσεις και σε αντιπροσωπευτικές οργανώσεις των χρηστών και των καταναλωτών να αναγγελθούν εντός της προθεσμίας που τάσσεται στην ανακοίνωση για την έναρξη έρευνας αντιντάμπινγκ και να προσκομίσουν πληροφορίες στην Επιτροπή. Τα στοιχεία αυτά ή κατάλληλη περίληψη αυτών διατίθενται στα λοιπά μέρη που ορίζονται στο παρόν άρθρο, τα οποία έχουν το δικαίωμα να διατυπώνουν απόψεις και παρατηρήσεις σχετικά με τα στοιχεία αυτά.

3. Τα μέρη τα οποία έχουν ενεργήσει συμφώνως προς την παράγραφο 2 δύνανται να ζητήσουν να γίνουν δεκτά σε ακρόαση. Οι αιτήσεις ακρόασης γίνονται δεκτές, εφόσον έχουν υποβληθεί εντός της προθεσμίας που προβλέπεται στην παράγραφο 2 και επιπλέον αναφέρουν τους ειδικούς λόγους για τους οποίους είναι επιβεβλημένη, από την άποψη του κοινοτικού συμφέροντος, η ακρόαση των μερών.

4. Τα μέρη τα οποία έχουν ενεργήσει σύμφωνα με την παράγραφο 2 δύνανται να υποβάλλουν παρατηρήσεις σχετικά με την εφαρμογή των προσωρινών δασμών που έχουν ενδεχομένως επιβληθεί (...).

(...)

6. Τα μέρη τα οποία έχουν ενεργήσει σύμφωνα με την παράγραφο 2 δύνανται να ζητήσουν να πληροφορηθούν τα πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό επί των οποίων είναι πιθανό να στηρίζονται οι τελικές αποφάσεις (...)».

199 Προκειμένου να διαπιστωθεί, αν, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού, τα κοινοτικά όργανα είναι, καταρχήν, υποχρεωμένα να παρέχουν στους εξαγωγείς οριστική γνωστοποίηση για τα πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό που αφορούν το συμφέρον της Κοινότητας, μολονότι δεν τους προβλέπει το άρθρο 21, του βασικού κανονισμού, οι διατάξεις αυτές πρέπει να ερμηνευθούν υπό το πρίσμα της όλης οικονομίας του βασικού κανονισμού και των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου.

200 Στο σύστημα που θεσπίζει ο βασικός κανονισμός, το άρθρο 20 προβλέπει την ενημέρωση των μερών τα οποία αφορά άμεσα το αποτέλεσμα της διαδικασίας (καταγγέλλοντες, εισαγωγείς και εξαγωγείς) καθώς και των αντιπροσωπευτικών τους ενώσεων και των εκπροσώπων της χώρας εξαγωγής προκειμένου να είναι σε θέση να προασπίσουν αποτελεσματικά τα συμφέροντά τους. Οι πληροφορίες αυτές πρέπει να παρέχονται σε δύο στάδια της διαδικασίας, ήτοι αμέσως μετά την επιβολή των προσωρινών μέτρων (άρθρο 20, παράγραφος 1), ακολούθως δε πριν από την

επιβολή οριστικών μέτρων ή την περάτωση της έρευνας ή της διαδικασίας άνευ επιβολής μέτρων (άρθρο 20, παράγραφος 2).

201 Το άρθρο 20 του βασικού κανονισμού καθώς και άλλες διατάξεις του κανονισμού, όπως το άρθρο 5, παράγραφος 10, και το άρθρο 6, παράγραφοι 5, 6 και 7, ανταποκρίνονται στην ανάγκη που προβλέπει η 13η αιτιολογική σκέψη του κανονισμού να παρέχεται στα ενδιαφερόμενα μέρη «κάθε δυνατότητα να υποβάλουν όλα τα σχετικά αποδεικτικά στοιχεία και να προασπίσουν τα συμφέροντά τους.» Υλοποιεί έτσι το δικαίωμα ακροάσεως των ενδιαφερομένων μερών, ιδίως των εξαγωγέων, το οποίο αποτελεί ένα από τα θεμελιώδη δικαιώματα που αναγνωρίζει το κοινοτικό δίκαιο και περιλαμβάνει το δικαίωμα πληροφόρηση περί των κύριων πραγματικών περιστατικών και του σκεπτικού βάσει των οποίων πρόκειται να διατυπωθεί εισήγηση για την επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ (προαναφερθείσα απόφαση Al-Jubail Fertilizer κατά Συμβουλίου, σκέψη 15, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Νοεμβρίου 1998, Τ-147/97, Champion Stationery κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. II-4137, σκέψη 55).

202 Όμως, στην οικονομία του βασικού κανονισμού, τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό βάσει των οποίων προβλέπεται η επιβολή οριστικών δασμών αντιντάμπινγκ αναφέρονται όχι μόνο στον καθορισμό της ύπαρξης ντάμπινγκ και ζημίας, αλλά και στην εκτίμηση του συμφέροντος της Κοινότητας όπως προκύπτει από το άρθρο 9, παράγραφος 4, του κανονισμού αυτού. Συγκεκριμένα, η διάταξη αυτή προβλέπει ότι το Συμβούλιο επιβάλλει δασμό αντιντάμπινγκ «Όταν από τα πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά έχουν διαπιστωθεί τελικώς, προκύπτει ότι υπάρχει ντάμπινγκ και ότι εξ αυτού προκαλείται ζημία, καθώς και ότι το συμφέρον της Κοινότητας επιβάλλει επέμβαση σύμφωνα με το άρθρο 21 (...)» (βλ., επίσης, όσον αφορά τα προσωρινά μέτρα, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του βασικού κανονισμού).

203 Υπό τις συνθήκες αυτές, οι εξαγωγείς δικαιούνται να ενημερώνονται, τουλάχιστον εν συντομία, για το σκεπτικό σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας, δυνάμει του άρθρου 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

204 Αντίθετα προς τους ισχυρισμούς του Συμβουλίου, αυτή η ερμηνεία του άρθρου 20 δεν είναι συμβατή με το άρθρο του 21, σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας, το

οποίο επιδιώκει διαφορετικό σκοπό. Το άρθρο 21 καθιερώνει, συγκεκριμένα, κατά τη διατύπωση της 30ής αιτιολογικής σκέψης του βασικού κανονισμού, «ένα διοικητικό σύστημα» που έχει ως σκοπό να παρέχει τη δυνατότητα στην κοινοτική βιομηχανία, στους χρήστες και στους καταναλωτές να καθιστούν γνωστή την άποψή τους προκειμένου να μπορούν τα κοινοτικά όργανα να καθορίζουν, εκτιμώντας όλα τα εμπλεκόμενα συμφέροντα στο σύνολό τους, αν είναι προς το συμφέρον της Κοινότητας η λήψη μέτρων και να καθορίζει το δικαίωμα ενημέρωσης των μερών αυτών. Στο πλαίσιο αυτό προβλέπει, στις παραγράφους του 3 και 4, το δικαίωμα ακροάσεως, και στην παράγραφό του 6, ειδική πληροφόρηση χάριν ορισμένων μερών (ήτοι των καταγγελλόντων, των εισαγωγέων και της αντιπροσωπευτικής τους ένωσης καθώς και των αντιπροσωπευτικών ενώσεων των χρηστών και των καταναλωτών) των οποίων τα συμφέροντα πρέπει ιδιαιτέρως να λαμβάνονται υπόψη κατά την εκτίμηση του συμφέροντος της Κοινότητας. Πάντως, το γεγονός ότι το άρθρο 21, παράγραφος 3, 4 και 6, παρέχει στα μέρη που αναφέρει ένα ειδικό δικαίωμα ακροάσεως σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας δεν σημαίνει ότι η διάταξη αυτή έχει ως αποτέλεσμα να στερούνται τα λοιπά ενδιαφερόμενα πρόσωπα, και ιδίως οι εξαγωγείς, του δικαιώματος ακροάσεως περί του ζητήματος αυτού στο πλαίσιο του άρθρου 20, παράγραφος 1 ή 2.

205 Δεν αμφισβητείται ότι οι οριστικές γνωστοποιήσεις που κοινοποιήθηκαν στις 19 Αυγούστου 1997 στις προσφεύγουσες δεν αναφέρονταν στο συμφέρον της Κοινότητας.

206 Ωστόσο, ο ελλιπής χαρακτήρας της οριστικής γνωστοποίησης, με την οποία επιδιώκεται να δοθεί στα ενδιαφερόμενα μέρη η δυνατότητα να προβάλουν αποτελεσματικά τη θέση τους κατά τη διοικητική διαδικασία, συνεπάγεται την έλλειψη νομιμότητας του κανονισμού που επιβάλλει οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ μόνον εάν, λόγω της παραλείψεως αυτής, τα μέρη αυτά δεν ήταν σε θέση να προασπίσουν αποτελεσματικά τα συμφέροντά τους (προαναφερθείσα απόφαση Champion Stationery κ.λπ. κατά Συμβουλίου, σκέψεις 55, 73 και 81 έως 84).

207 Αυτό συμβαίνει ιδίως όταν η παράλειψη αφορά πραγματικά περιστατικά ή σκεπτικό που διαφέρουν από εκείνα που αποτέλεσαν τη βάση για την επιβολή των οριστικών μέτρων, για τα οποία πρέπει να λαμβάνεται ιδιαίτερη μέριμνα στην οριστική γνωστοποίηση, κατά το άρθρο 20, παράγραφος 2, του βασικού κανονισμού.

208 Εν προκειμένω, οι προσφεύγουσες δεν αμφισβητούν ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός επαναλαμβάνει και επιβεβαιώνει τα πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό σχετικά με το συμφέρον της Κοινότητας που είχε ήδη δεχθεί ο προσωρινός κανονισμός. Συγκεκριμένα, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή εξέθεσε τα συναφή με την εκτίμηση του συμφέροντος της Κοινότητας πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό στα σημεία 68 έως 77 του προσωρινού κανονισμού και ότι ο κανονισμός αυτός, συνοδευόμενος από μια προσωρινή γνωστοποίηση, κοινοποιήθηκε στις προσφεύγουσες στις 2 Ιουνίου 1997. Ακολούθως, οι προσφεύγουσες προέβαλαν την άποψή τους γι' αυτά τα πραγματικά περιστατικά και το σκεπτικό στις αντίστοιχες από 1 Ιουλίου 1997 προτάσεις τους επί της ζημίας. Με τις παρατηρήσεις αυτές, οι προσφεύγουσες επικαλέστηκαν γενικώς και αορίστως τις προνομιακές εμπορικές σχέσεις της Κοινότητας με τη Ρουμανία, τον κίνδυνο ανεπάρκειας στην προμήθεια της Κοινότητας όσον αφορά το οικείο προϊόν καθώς και τον κίνδυνο δημιουργίας ολιγοπωλίου για μέρος των οικείων προϊόντων. Επιπλέον, η Petrotub προέβαλε τις εν εξελίξει σημαντικές επενδύσεις που πραγματοποιούσαν οι κοινοτικές επιχειρήσεις στις ρουμανικές επιχειρήσεις, όπως η προσφεύγουσα, που υπόκειντο στην έρευνα.

209 Εξάλλου, οι προσφεύγουσες επανέλαβαν τις παρατηρήσεις τους στις οριστικές από 5 Σεπτεμβρίου 1997 παρατηρήσεις τους επί της ζημίας, διευκρινίζοντας παράλληλα ότι οι οριστικές γνωστοποιήσεις «δεν περιέχουν παρατηρήσεις επί του κοινοτικού συμφέροντος».

210 Πάντως, οι προσφεύγουσες δεν προσδιόρισαν κανένα καινούργιο στοιχείο σχετικά με το κοινοτικό συμφέρον το οποίο, χωρίς προηγουμένως να έχει αναφερθεί, κατ' ουσίαν, στον προσωρινό κανονισμό, γινόταν δεκτό στον προσβαλλόμενο κανονισμό. Εξάλλου, μια σύγκριση μεταξύ των αιτιολογικών σκέψεων του προσωρινού κανονισμού από την 74η έως την 78η και των αιτιολογικών σκέψεων του προσβαλλόμενου κανονισμού από την 68η έως την 77η επιβεβαιώνει ότι αυτός δεν περιέχει νέα καθοριστικά στοιχεία σε σχέση με εκείνα που περιέχει ο προσωρινός κανονισμός.

211 Αν είναι αληθές, όπως υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, ότι η Επιτροπή συνέχισε την έρευνά της μετά την έκδοση του προσωρινού κανονισμού ιδίως για να ολοκληρώσει την ανάλυσή της για τις ενδεχόμενες επιπτώσεις των μέτρων αντιντάμπινγκ επί των βιομηχανιών-χρηστών (73η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλό-

μενου κανονισμού), το γεγονός αυτό δεν κατέληξε στο να ληφθούν υπόψη στοιχεία διαφορετικά από εκείνα που αναφέρονταν στον προσωρινό κανονισμό. Αντιθέτως, το γεγονός αυτό οδήγησε τα κοινοτικά όργανα στο να επιβεβαιώσουν, στην 73η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, τα συμπεράσματα που διατυπώνονται στην 76η αιτιολογική σκέψη του προσωρινού κανονισμού, σχετικά με τις περιορισμένης κλίμακας προσδοκώμενες επιπτώσεις της επιβολής μέτρων αντιντάμπινγκ στους βιομηχανικούς χρήστες των επόμενων σταδίων.

212 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι οι προσφεύγουσες δεν κατόρθωσαν να αποδείξουν ότι ο ελλιπής χαρακτήρας των οριστικών γνωστοποιήσεων ως προς το κοινοτικό συμφέρον τις εμπόδισε να ασκήσουν αποτελεσματικά τα δικαιώματά τους άμυνας κατά τη διοικητική διαδικασία.

213 Όσον αφορά το προβαλλόμενο ελάττωμα της αιτιολογίας, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι η διαπίστωση του Συμβουλίου στην 73η αιτιολογική σκέψη του προσβαλλόμενου κανονισμού, ότι μετά τη δημοσίευση του προσωρινού κανονισμού «κανένα από τα ενδιαφερόμενα μέρη» δεν υπέβαλε παρατηρήσεις επί του ζητήματος του κοινοτικού συμφέροντος αφορά μεταξύ άλλων τους εισαγωγείς διαπραγματευτές και τις βιομηχανίες-χρήστες που προσδιορίζονται στην 70ή και στην 71η αιτιολογική σκέψη του προσωρινού κανονισμού. Ωστόσο, έστω και αν υποτεθεί ότι πρόκειται για ανακριβή περιγραφή της εξέλιξης της διοικητικής διαδικασίας, στον βαθμό που οι προσφεύγουσες όντως υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους επί του ζητήματος του κοινοτικού συμφέροντος, η ανακρίβεια αυτή δεν συνιστά ανεπάρκεια αιτιολογίας όπως προβάλλουν οι προσφεύγουσες.

214 Συγκεκριμένα, οι αιτιολογικές σκέψεις 74 έως 78 του προσβαλλόμενου κανονισμού περιέχουν εμπεριστατωμένη ανάλυση των επιπτώσεων των επίδικων μέτρων αντιντάμπινγκ στην κοινοτική βιομηχανία, στους εισαγωγείς/διαπραγματευτές και στους βιομηχανικούς χρήστες. Η αιτιολογία αυτή δίνει τη δυνατότητα στις προσφεύγουσες να γνωρίσουν την άποψη των κοινοτικών οργάνων ως προς το συμφέρον της Κοινότητας και στο Πρωτοδικείο να ασκήσει τον δικαστικό του έλεγχο.

215 Από το σύνολο των ανωτέρω προκύπτει ότι ο έκτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

216 Κατά συνέπεια, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

217 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα. Το άρθρο 87, παράγραφος 4, του αυτού κανονισμού προβλέπει ότι τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Το άρθρο 87, παράγραφος 5, του αυτού κανονισμού ορίζει ότι ο παραιτούμενος διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του αντιδίκου.

218 Δεδομένου ότι οι προσφεύγουσες παραιτήθηκαν από το αίτημά τους με το οποίο ζητούσαν την ακύρωση του άρθρου 2 του προσβαλλόμενου κανονισμού και ότι ηττήθηκαν κατά τους λόγους ακυρώσεως που προέβαλαν προς στήριξη του αιτήματός τους για ακύρωση του άρθρου 1 του ιδίου αυτού κανονισμού, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα του Συμβουλίου, σύμφωνα με το αίτημα του οργάνου αυτού.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα),

αποφασίζει:

1) **Απορρίπτει την προσφυγή.**

2) **Καταδικάζει τις προσφεύγουσες στα δικαστικά έξοδα.**

3) **Η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Potocki Lenaerts Bellamy

Azizi Meij

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Δεκεμβρίου 1999.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung A. Potocki